

NIEUWE SERIE.

DE GESTRAFTE WEEKERAAR.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De president van de club.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 300
Buffalo Bill	„ 200
Raffles	„ 200

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van den afzenders naam en adres op den kruisband.

In de voorname villa van Lord Edward Lister heerschte diepe stilte; zelfs op het Smirnasche tapijt kon men de voetstappen van den bediende niet hooren, die zoo juist een brief voor zijne Lordschap in diens studeerkamer had gebracht.

Deze bediende, Gaston genaamd, een bejaard man, die den tegenwoordigen Lord Lister van kindsbeen af aan kende, was reeds bij den vader van den Lord in dienst geweest.

Hij toonde voor zijn tegenwoordigen meester de grootste achting.

Ja, hij kende al de avonturen en guitenstreken, die Lord Edward Lister onder den naam van John Raffles in Londen tot het welzijn en ter bescherming van alle onderdrukten, sedert jaren reeds had uitgevoerd.

Hij wist, dat zijn meester een strijd op leven en dood tegen al de voorname misdadige elementen voerde, waartegen de politie en de rechterlijke macht machteloos stonden. In de

Raffles 613.

oogen van dezen bejaarden dienaar was Lord Lister een held.

Hij meende, dat de aardigheden, die Lord Edward Lister als John Raffles tegenover den hoofd-inspecteur van politie Baxter bijna elke week uithaalde, slechts dienden tot opwekking der algemeene vroolijkheid, waaraan in deze tijden van malaise wel eenige behoefte bestond.

Evenals geheel Londen, begreep hij niet den bitteren ernst, die er opgesloten lag in het belachelijk maken van den hoofd-inspecteur.

Reeds sedert jaren bleven diens pogingen om John Raffles te arresteeren, zonder gevolg.

De villa, die Lord Edward vlak bij Regentspark bewoonde, was voor de speurhonden der politie even ongenaakbaar als hijzelf.

Bij de in Engeland heerschende vrijheid was niemand gedwongen zich bij de politie

aan te melden of zijn naam aan zijn deur te plaatsen.

Wanneer ergens een naambord op de deur stond, dan was daarmee nog niet bewezen, dat de eigenaar van dit naambord werkelijk den naam droeg, die daar op stond.

Lord Edward Lister had vóór zijn villa een naambord, waarop ieder lezen kon:

Lord WILLIAM ABERDEEN.

Onder dezen naam verkeerde hij in gezelschappen en clubs, en niemand van al zijn vrienden en bekenden had het geringste vermoeden, dat Lord William Aberdeen, lid van de voornaamste kringen, de welbekende meester der avonturen, Lord Edward Lister, of liever John Raffles, was.

Raffles zat men zijn vriend en secretaris, den nu drie en dertigjarigen Charly Brand, bij den haard, en beiden lazen couranten.

Hoe zacht ook de bediende de kamer binnen was gekomen, had Raffles toch het opengaan der deur bemerkt; hij keerde het hoofd om en vroeg:

„Wat is er, Gaston?”

„Een brief voor uwe Lordschap,” luidde het antwoord.

Op een prachtig gedreven zilveren blad overhandigde de bediende den brief. Daarna maakte hij een buiging en verliet het vertrek.

Raffles maakte den brief open, wierp de enveloppe in den haard en las:

„De Alabamclub neemt de vrijheid, om zijne Lordschap tot de hedenavond plaats vindende voordracht van den Afrika-reiziger Mc Well vriendelijk uit te noodigen.”

Charly Brand keek belangstellend naar de kaart, die Raffles las; deze bemerkte dit en zeide:

„Een invitatiekaart, Charly! Je kunt mij hedenavond vergezellen. Hier is een uitnodiging voor de Alabamclub, waar de Afrika-reiziger Mc Well een voordracht zal houden. Ik geloof, dat het zeer interessant zal zijn.”

„Allright,” antwoordde Charly Brand. „Het is mij steeds een genoegen, interessante voordrachten te hooren.”

Raffles keek peinzend in den helder brandenden vuurhaard.

„Het is eigenlijk merkwaardig, beste Charly,” ging hij na een pauze voort, „hoe bijzonder gunstig mij steeds het toeval is. Tien minuten geleden, toen ik de courant las, dacht

ik bij het lezen eener advertentie aan de Alabamclub.

„Ik dacht er juist over na, hoe het mogelijk zou zijn dat ik mij in deze club, waarmee ik reeds sedert jaren in geenerlei betrekking meer sta, toegang kon verschaffen. De deur wordt mij reeds geopend; mijn bediende komt binnen en brengt mij een uitnodiging op hedenavond voor deze club. Het is eigenlijk wonderlijk.”

„Dat is het zeker,” antwoordde Brand, „ik heb ook reeds dikwijls over het geheimzinnige werken van onbekende krachten nagedacht. Men moet bijna aan een bovennatuurlijke lotsbeschikking gelooven.”

„Dat is in het geheel niet zoo vreemd, Charly,” meende Raffles.

De secretaris begon te lachen en zei:

„Vergeef mij, Edward, ik geloof, dat je de laatste zoudt zijn, die aan bovennatuurlijke dingen, geesten en spoken gelooft.”

„Daar geloof ik ook niet aan, Charly,” hernam Raffles, „doch ik ben de meening toegedaan, dat vele dingen, die wij niet begrijpen, niets anders zijn dan ons geheel onbekende, maar toch bestaande krachten.

„Wij leven in een geheimzinnige wereld, beste jongen. Wij meenen alles te begrijpen, en weten in weerwil van alle geleerden toch niets. Overigens herinner ik mij” — en op het gladgeschoren gelaat van den Grooten Onbekende verscheen een lachje — „dat ik onlangs een gesprek had met professor Marr. Ik vroeg hem namelijk of hij mij mededeelen kon, hoe de lievelingsdichter van Ramses II van Egypte geheeten heeft.

De professor keek mij verbaasd aan en antwoordde:

„U kunt wel begrijpen, mylord, dat van dergelijke personen — Ramses II is ongeveer zesduizend jaar oud — geen daden voor ons beschreven zijn. Ik kan u dus geen antwoord geven.”

„Wel, waarde professor,” antwoordde ik, „dan zult u mij wel toegeven, dat, wanneer bij ons in Engeland Koning Edward MCLID eens zal heerschen, de menschen, die dan leven, ook niet zullen weten, dat er in den tegenwoordigen tijd een professor Marr bestond.”

Met deze woorden gaf ik den dwazen man, die mij reeds lang met zijn verwaandheid verveelde, een behoorlijk bescheid.”

„Uitmundend,” zeide Brand lachend. „Ik kan dien kerel ook niet uitstaan.”

Raffles haalde zijn prachtig, met brillanten bezet horloge te voorschijn, en zeide:

„Het is tijd, dat wij ons gereed maken, Charly. Binnen een uur moeten wij vertrekken om naar de club te gaan.

De voordracht begint om acht uur. Het is nu zes uur.”

Brand stond op en zeide:

„Je hebt er zooveel over gesproken, Edward, dat je belangstelling in de Alabamaclub weer was opgewekt door een bericht in de Times. Ik ben nieuwsgierig om met den inhoud van dat artikel bekend te worden.”

„Luister, Charly,” hernam Raffles. „De jonge baron Handtke, een Deen, dien ik in de Alabamaclub heb leeren kennen, doordat hij er als gast geïntroduceerd was, heeft zich gisteren doodgeschoten. Het courantenbericht voegt er bij, dat hij zich waarschijnlijk in handen van woekeraars bevonden heeft.

„En toen dacht ik bij mijzelf, dat hij den woekeraar, in wiens handen hij, de lichtzinnige, gevallen was, waarschijnlijk ook in de Alabamaclub heeft leeren kennen.

„In de Windsorclub heeft men mij namelijk verteld, dat een zekere, eerst voor kort geadeld voormalig bankier, genaamd Geisburn — thans baron Geisburn, president en oprichter van de Alabamaclub, op groote schaal woekert.

„Ik heb reeds naar de zaak gevorscht, omdat dergelijke lieden, zooals je weet, mij zeer interesseeren, en ben tot de slotsom gekomen, dat deze ex-bankier de club alleen heeft opgericht om daardoor in kennis te komen met verschillende menschen. Hij schijnt over nogal wat menschenkennis te beschikken, kijkt zijn gasten goed aan en weet dan al spoedig wie

hij tot zijn slachtoffers moet uitkiezen. Het zijn meestal lichtzinnige jongelieden, die hij tot de club uitnodigt.”

„Wel, Edward,” meende Brand, „men zou dien kerel misschien gemakkelijk kunnen ontmaskeren.”

Raffles schudde het hoofd en zei:

„Neen, Charly, men kan den man niet ontmaskeren. In weerwil van mijn ijverigste navorschingen, heb ik nog niemand in Londen gevonden, die beweren durft, dat Geisburn hem ooit een shilling geleend heeft.”

„Maar, Edward, hoe kun je dan beweren, dat hij een woekeraar is?” vroeg Brand ten hoogste verbaasd.

Raffles klemde zijn monocle in het oog, begon spottend te lachen en antwoordde:

„Hij zou waarlijk geen geslepen woekeraar zijn, als hij zich dadelijk in de kaart liet kijken.”

Hij stond op om het vertrek te verlaten en zich te gaan kleeden.

Toen hij bij de deur gekomen was, keerde hij zich nog eens om en zeide tot Brand:

„Zeg, Charly, ik zal jou aan president Geisburn voorstellen als mijn jongeren broeder Charly Aberdeen. Dat komt zoo bij mijn plannen te pas.”

Daardoor begreep Brand onmiddellijk, dat Raffles een plan op touw wilde zetten, waartoe deze naamsverandering de eerste schrede was.

Ook hij ging naar zijn kleedkamer en een uur later stapten beiden in de auto, die, als naar gewoonte door James Henderson werd bestuurd en reden naar de Alabamaclub.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een edel klaverblad.

De vertrekken, waarin de Alabamaclub verblijf hield, waren met alle mogelijke weelde ingericht.

President Geisburn had van zijn voormalige villa in Regentpark, door die geheel te laten verbouwen, een klein wonderwerk gemaakt.

Men kon er geregeld de voornaamste leden der Engelsche aristocratie als gasten of clubleden ontmoeten.

Toen Raffles en Brand het clublokaal bin-

nentraden, was er reeds een groot aantal clubleden en gasten aanwezig.

President Geisburn, een corpulent en zeer vergenoegd uitzierend persoon, liep van den een naar den ander, drukte hen de hand en sprak lieve woordjes.

Hij maakte den indruk van een goed doorvoeden oberkellner.

Charly Brand, die hem opmerkzaam gadesloeg, dacht bij zichzelf, dat men zich eigenlijk

niet kon voorstellen, dat deze beminne- waardige persoon een woekeraar zou zijn, die er onverschillig onder bleef, als zijn slacht- offers zich van kant maakten.

Hij overstelpte Lord Aberdeen met vleie- rijen, toen deze zijn jongeren broeder aan hem voorstelde.

„Wat een eer — wat een eer, mylord,” riep hij, „dat u uw jongeren bloedverwant bij ons introduceert. De jongelui van onze club zullen zich er over verheugen, kennis met uw broeder te maken en zich met hem te onderhouden. Is mijnheer uw broeder van plan voor altijd in Londen te blijven?”

„Yes, sir,” antwoordde Raffles, die het niet van zich verkrijgen kon, den nieuwgeadelden baron als zijn gelijke te beschouwen en hem als zoodanig aan te spreken.

President Geisburn sloeg er met opzet geen acht op, dat zijn titel bij de toespraak ontbrak, hij lachte onderdanig, raakte vertrouwelijk den arm van Lord Lister aan en zeide:

„Houdt u van muziek, Lord Aberdeen? Houdt u van jachtvermaak of wellicht — hij dreigde vaderlijk vermanend met den wijsvin- ger, waaraan een diamant fonkelde — wel- licht van het zenuw-opwekkend spel?”

„Helaas — helaas,” riep Lord Lister, „mijn broeder komt pas van Monte Carlo, en,” — hij fronste de wenkbrauwen — „het heeft mij moeite gekost, hem daar vandaan te krijgen, nadat hij reeds een aanzienlijk bedrag verlo- ren had.”

„Kijk,” zei de president lachend, „hij heeft dus in Monte Carlo gespeeld! Nu, u zult hem het verlorene wel teruggeven. Was het een groot bedrag, mylord?”

„Het is mij minder om het bedrag te doen,” antwoordde Raffles, „dan om het feit, dat mijn broeder gespeeld heeft. Ik zal hem nu in het oog moeten houden, opdat hij zich niet rui- neert.”

„Wij zullen er op letten, en ik in het bij- zonder, waarde Lord Aberdeen, dat mijnheer uw broeder in onze club niet bij de speeltafel komt.”

„Ik heb mijn broeder mijn woord van eer ge- geven,” zei Brand, die door Raffles van te vo- ren op de hoogte was gebracht wat hij zeggen en doen moest, „dat ik niet aan het spel zal deelnemen.”

„Ja,” antwoordde Raffles zuchtend, „je hebt mij wel je woord van eer gegeven, maar ik vrees toch.”

„Wel, mylord,” hernam president Geisburn, „wij zijn immers allen jong geweest, en wie

zoo'n schatrijken broeder heeft, die blijft voor het ergste bewaard.”

„Met die redeneering kan ik niet instem- men, sir,” antwoordde Raffles.

„Laat ons dit gesprek staken, mijnheeren, en naar de andere zaal gaan, om daar te hoo- ren, wat ons medelid Mc Well, die verschei- dene jaren in Afrika geweest is, ons vertellen zal.”

Terwijl Raffles, Brand en verscheidene clubleden naar de waarlijk interessante voor- dracht van den jongen Afrika-reiziger luister- den, zat president Geisburn op zijn kantoor, dat hij op de bovenste étage van het clubge- bouw had en tegenover hem zaten twee zijner getrouwe vrienden en helpers, de vijftigjarige Fransche graaf Herbert de Bissonville, en de van derzelfden leeftijd zijnde koopman Sir George Rottkins.

De deur van het kantoor was gecapiton- neerd en aan weerszijden met dik laken over- trokken, zoodat het iederen luistervink onmo- gelijk was, ook zelfs één enkel woord te hoo- ren van hetgeen er in het vertrek gesproken werd.

Vóór dat zij hun gesprek begonnen, dron- ken de drie mannen eenige glazen whiskey en staken fijne Hollandsche sigaren op.

Daarna haalde Sir George Rottkins lachend een tamelijk vuile portefeuille uit zijn jas, opende die en nam er verscheidene opgevou- wen wissels uit.

Hij wierp ze op de tafel, zoodat ze uit el- kaar vlogen en riep:

„Daar liggen achttienduizend pond sterling verlies. Als wij meer zulke klanten krijgen, dan kunnen wij ons voor het hoofd schieten.”

De Fransche graaf wreef zich in de handen en riep met een onaangenaam klinkende stem:

„Mon Dieu — mon Dieu —, dat zijn han- delsverliezen, waarde vrienden, die wij iede- ren dag verwachten kunnen. Dat is de risico van het bedrijf!”

President Geisburn, bij wien alle lachlust verdwenen was en die meer het voorkomen had van een getergden slager, sloeg met de vuist op tafel en schreeuwde:

„Jullie hadt toch wel beter kunnen infor- meeren en den kerel zulk een groot bedrag niet moeten leenen. Hoeveel heeft hij voor de achttienduizend pond sterling ontvangen?”

Sir George haalde een notitieboekje te voor- schijn en bladerde daarin.

„Negen duizend pond sterling,” zei hij ein- delijk.

„En waarin bestonden die negenduizend pond?" vroeg Geisburn.

„Drie duizend pond aan contanten, duizend pond aan sigaren, die ons tweehonderd pond gekost hebben, duizend pond aan likeuren, die ons driehonderd pond, duizend pond voor een auto, die vijfhonderd pond gekost heeft, en die hij voor tweehonderd pond weer van de hand heeft gedaan. Eindelijk duizend pond voor een wissel, die helaas betaald geworden is."

„Goddam!" schreeuwde Geisburn en sloeg weer met de vuist op tafel, „dat is een vervloekte geschiedenis. Ik had nooit gedacht, dat de chèque van duizend pond op Sir Harry Windsten zou betaald worden. Dat is een misrekening voor ons."

„Wel, en de rest?"

„Zijn speel-chèques, die gedeeltelijk ook betaald zijn," luidde het antwoord.

„Hebben wij dan ongeveer vijfduizend pond betaald?" vroeg Geisburn.

„Ja, vijfduizend pond," zeide Sir George Rottkins. „Het is een bittere pil."

„Een vervloekte pil," riep Geisburn. „Wij zullen den Deenschen Baron Handtke niet spoedig vergeten. Wij zullen nu onmiddellijk trachten, om met behulp van het Engelsche gezantschap te Kopenhagen, de erfgenamen van den Baron te vinden, misschien krijgen wij uit de nalatenschap van den Baron onze achttienduizend pond. Misschien bezit hij in Denemarken vaste goederen, waarop wij beslag kunnen leggen. Ik heb geen lust om aan dien dommen Deen geld te verliezen."

„Wij zullen al het mogelijke probeeren," zeide Sir George Rottkins en vulde de whiskeyglazen opnieuw.

„Op uw welzijn, Baron Geisburn," zei hij.

Alle drie hieven hun glazen op en dronken ze in één teug leeg.

Daarop wierpen zij hun half opgerookte sigaren weg en staken versche op.

Het gezicht van den president, dat somber gestaan had, helderde nu weer op. Er kwam zelfs een lachje op zijn dikke lippen; langzaam blies hij de rookwolken van zich af en zeide:

„Ik geloof, dat wij hedenavond een nieuweling gevonden hebben, dien wij eenige gouden veeren kunnen uitplukken."

„Dat zou te wenschen zijn," antwoordde Rottkins. „De zaken gaan in den laatsten tijd slecht. Hoe heet die nieuweling?"

„Ik ben op het idee gekomen," antwoordde Geisburn, „om aan lord Aberdeen voor heden-

avond een uitnodiging te zenden. De man heeft een uitstekenden naam en verkeert in de voornaamste kringen. Ik had het vergeten hem reeds vroeger uit te noodigen."

Hij zweeg en rookte, terwijl Rottkins zeide:

„Lord Edward Aberdeen is vice-president van de Windsor-club. Ik vind het vreemd van u, baron Geisburn, dat u lord Edward Aberdeen als een nieuweling beschouwt. Hij bezit een zeer groot vermogen, waarschijnlijk meer dan wij allen te zamen. Maar een nieuweling" — hij schudde het hoofd, „De vice-president van de Windsor-club is, naar ik hoorde, een geslepen koopman en van alle markten thuis."

Baron Geisburn lachte en zei:

„Ik heb u laten uitspreken, sir George; het schijnt, dat ge mij voor onnoozeler aanziet, dan ik ben."

Rottkins maakte een buiging en antwoordde:

„Dan vraag ik excuus. Maar ik ben nieuwsgierig om te hooren, welken nieuweling u dan bedoelt."

„U hebt mij niet laten uitspreken, sir George," ging Geisburn voort, „Lord Edward Aberdeen heeft namelijk hedenavond voor den eersten keer zijn jongeren broeder, lord Charles Aberdeen mede naar de club gebracht, en deze is, naar ik van lord Edward hoorde, een echte speler."

„Hij heeft hem eerst voor korten tijd uit Monte Carlo naar hier laten komen."

„De jonge lord moet daar veel geld verspeeld hebben. U hadt eens moeten zien, mijne heeren, met welk een onverschilligheid lord Aberdeen daarover sprak."

Sir George Rottkins keek naar den rook van zijn Hollandschen sigaar en zeide:

„Dan is lord Edward Aberdeen zeker nog veel rijker dan ik dacht."

„Dat is hij ook," hernam Geisburn. „En nu," hier wendde hij zich tot den Franschen graaf, „waarde vriend, zal het hedenavond aan u liggen, dat de jonge Lord in onze club het genot van Monte Carlo niet al te zeer mist. U moet met hem een gesprek over Monte Carlo beginnen, om hem daarna — zooals wij het noemen — verder onder behandeling te nemen."

De geelachtig uitziende Franschman begon spottend te lachen. Als naar gewoonte wreef hij zich in de handen en zeide:

„Aan mij zal het niet liggen, mijne heeren. Ik hoop, dat ge tevreden zult zijn."

Sir George Rottkins haalde zijn notitieboek en een potlood voor den dag.

Hij stootte Geisburn aan en vroeg:

„Voor hoeveel moet hij adergelaten worden?”

Geisburn haalde de schouders op en zeide: „Lord Charly Aberdeen is goed voor elk bedrag. Je kunt hem gerust een crediet geven van honderdduizend pond sterling.”

„Dus een goede affaire!” zei Rottkins en greep weer naar de whiskey-flesch; de glazen werden gevuld en op een goeden uitslag geleidigd.

Daarna stonden zij op en drukten elkaar de handen. Geisburn draaide het electriche licht uit, nadat hij de wissels van den overleden baron Handtke in den zak had gestoken en ging daarna met den Franschen graaf naar de lager gelegen zalen.

Maar Rottkins verliet door een geheime achterdeur, zonder door iemand gezien te worden, de villa.

DERDE HOOFDSTUK.

Biljardspel met een kurk.

Nadat de voordracht van den Afrika-reiziger geëindigd was, werd, volgens Engelsche gewoonte, in de eetzaal van de club, aan kleine tafels, waaraan vier personen zaten, gesoupeerd.

President Geisburn had het natuurlijk zoo ingericht, dat Charly Brand, de gewaande jongere broeder van lord Edward Aberdeen, met den Parijschen speler graaf Bissonville en twee andere lichtzinnige jongelieden — uit voorname Engelsche families — aan dezelfde tafel zaten, terwijl hij aan de tafel, waar hij zat, lord Aberdeen tot gast had.

Na den maaltijd gingen de heeren met elkander praten in het rookvertrek, de bibliotheek of de speelzalen.

Raffles zag, dat Brand met de beide lichtzinnige aristocraten en den Franschen graaf naar een der speelzalen ging.

„Verontschuldig mij een oogenblik”, zeide hij tot den president Geisburn, „ik zie, dat mijn broeder naar een der speelzalen gaan wil. Ik wil trachten, hem daar van terug te houden.”

„Maar waarde mylord,” antwoordde president Geisburn, „als president van de club sta ik u er borg voor, dat uw broeder geen deel aan het spel zal nemen. Ik zal er zelf heengaan, en zonder de opmerkzaamheid van mijne clubvrienden op te wekken, er voor zorgen, dat uw broer niet speelt.”

Hij verliet Raffles en ging naar Brand en diens nieuwe vrienden.

„Waarde lord Charles Aberdeen,” zeide hij tot Brand, „mijnheer uw broeder is zeer be-

zorgd, dat u gaat spelen, ik verzoek u om den wensch van uwen broeder te eerbiedigen.”

„Dat spreekt van zelf,” antwoordde Brand, „zeg aan mijn broeder, dat ik er niet aan denk, om deel te nemen aan het spel, maar alleen toeschouwer wil zijn. Buitendien,” voegde hij er lachend bij, „veroorloven mijne geldmiddelen mij op dit oogenblik niet, om mij aan het spel te wagen.”

President Geisburn ging naar Raffles, deelde hem zijn onderhoud mede en begaf zich toen met de heeren naar den wintertuin.

Voor iemand, die buiten de zaak stond, zou het een genoeg geweest zijn om te zien, hoe de beide partijen, Raffles en Charly Brand aan de eene, en president Geisburn met zijne vertrouwelingen aan de andere zijde, hunne rollen speelden.

De Fransche graaf was met Brand en de beide jonge Engelschen naar een biljard gegaan en begonnen daar een partij te spelen.

Dat was een spel, waarbij niemand meer verliezen kon dan het biljardgeld.

Zij hadden reeds een uur gespeeld, toen Raffles bij hen kwam en tot zijn pseudo-broeder zei:

„Charly, ik ben van plan naar huis te gaan; ga je mee?”

„Als je het mij toestaat, Edward,” antwoordde Brand, „dan blijf ik nog wat, omdat ik, al speel ik ook slecht, veel van het biljardspel houd.”

„Als je er plezier in hebt,” antwoordde Raffles, „blijf dan nog maar wat in het gezelschap dezer heeren.”

Raffles nam nu afscheid en verliet de Club. Hij was nauwelijks weg of de Fransche graaf riep:

„Gentlemen, laat ons nu een ander spel spelen, want dit wordt vervelend. Ik geloof, dat wij een zeer interessant, onschuldig geluksspel kunnen spelen, namelijk een zoogenaamd biljardspel met een kurk, met een shilling als inzet.”

Charly Brand begreep niet, wat de graaf bedoelde. Hij kende dit spel niet.

Hij zag, dat de Franschman zich door een der bedienden een kurk liet geven, die hij in het midden van het biljard plaatste.

Daarna maakte hij met krijt een cirkel om de kurk en legde er een shillingstuk op.

Denzelfden inzet moest ieder medespeler betalen.

Nu legde hij twee ballen op het biljard. Met den rooden bal moest gespeeld worden.

Met dezen rooden bal moest de andere geraakt worden, de biljardbanden eveneens en daarna de kurk.

Als dit gelukte, dan kreeg de speler al het geld, dat van de omgevallen kurk buiten den kring gevallen was en dan moesten de medespelers opnieuw inzetten.

De winner mocht dan weer het eerst spelen.

Maar als het ongeluk wilde, dat hij den anderen bal zoodanig raakte, dat deze de kurk omwierp, dan moest hij alles wat daar opstond, dubbel betalen.

Inplaats van vier shilling, stonden er dan acht op de kurk. Hij moest hetzelfde betalen als hij direct met den speelbal de kurk omstiet.

De Franschman speelde dit spel altijd, als hij een nieuweling in de val wilde lokken.

Het duurde dan ook niet lang of de een of ander had de kurk tot zijn voor- of nadeel omgestooten. Het gelukte Brand eenige keeren om tien of twaalf shilling te winnen, maar ook weer te verliezen.

Ongemerkt kwam nu de hartstocht van het spel boven en een der jonge Engelschen wierp een pond sterling op het biljard en riep:

„Gentlemen, ik stel voor om dit spel te eindigen en iets anders te gaan spelen met een weinig hooger inleggeld. Dit wordt op den duur erg saai, maar zoodra er goud op het biljard komt te liggen wordt zelfs het saaiste spel interessant.”

Met algemeen gejuich werd dit voorstel begroet, allen haalden hunne beurzen voor den dag en weldra flonkerden er verscheidene goudstukken op het groene laken van het biljard waartegen het verleidelijk afstak.

Het spel nam nu natuurlijk een geheel andere wending. Het ging nu telkens om honderden, die één enkele stoot kon kosten.

Toen Brand des nachts van zijne medespelers afscheid nam, was hij zoo gelukkig geweest ongeveer 30 pond sterling te winnen.

Daar had natuurlijk graaf de Bissonville voor gezorgd. Zonder dat Brand het merkte of, beter gezegd, terwijl deze deed alsof hij het niet merkte, had de Franschman het zoo weten aan te leggen, dat Brand telkens de gelegenheid kreeg om, wanneer er verschillende goudstukken op het biljard lagen een gelukigen stoot te doen, zoodat hij dan in het bezit kwam van een aanzienlijk bedrag. Om geen argwaan te wekken, liet hij Brand dan ook weer eens misstooten, zoodat deze den indruk moest krijgen, dat het spel volkomen eerlijk in zijn werk ging.

Allen die medegespeeld hadden, hetzij zij verloren of gewonnen hadden, waren eenparig in hun oordeel, dat het spel bijzonder animeerend was en spraken met elkander af, telkens wanneer zich daartoe de gelegenheid bood, het spel wederom in de biljardzaal te spelen.

Met de belofte, den volgenden avond weer in de Club te komen, ging Brand ten slotte naar huis, waar Raffles hem wachtte.

Vol belangstelling luisterde Raffles naar het verhaal van zijn vriend en secretaris, wreef zich vergenoegd in de handen en zeide:

„De slimme vossen denken jou gevangen te hebben, maar zij zullen er zich over verwonderen, wanneer zij bemerken hoezeer zij zich vergist hebben.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Een nacht aan de roulette.

Reeds den volgenden avond verscheen Charly Brand wederom in de club. Hij en zijn vriend Raffles waren overeengekomen, dat Brand zich zou gedragen alsof hij buiten medeweten van zijn pseudo-broeder de club bezocht om in het geheim aan zijn hartstocht voor het spel bot te vieren.

Raffles ging dan ook niet mee, maar had Brand niet laten vertrekken zonder hem op het hart te hebben gedrukt hoe hij zich tegenover zijn nieuwe vrienden en president Geisburn moest gedragen, daar dit de aanloop zou zijn tot het plan om den president van den Alabamaclub als woekeraar te ontmaskeren.

Brand, die zeer intelligent was, begreep de bedoelingen van Raffles volkomen en vertrok met het stellige voornemen zich geheel overeenkomstig diens wenschen te gedragen.

Toen hij in de Alabamaclub aankwam waren daar reeds verscheidene leden en intro-**Jucé's** bijeen en zijn komst werd met luide blijken van instemming begroet. Blijkbaar beschouwde men hem als een gewillig slachtoffer en Charly Brand lachte inwendig over hun naïeviteit.

Toen Geisburn bemerkte, dat Brand blijkbaar op zijn eigen initiatief de club bezocht en Raffles niet was medegekomen, gedroeg hij zich onmiddellijk heel anders. Hij scheen er van overtuigd te zijn, dat hij zich thans geheel anders kon gedragen en stak het niet onder stoelen of banken, dat het biljardspel van den vorigen dag hem reeds lang verveelde en dat hij meer van het hazardspel hield.

„Vooruit mijneheeren,” riep hij met zijn vette stem uit, „laat dat biljard toch met rust, dat is een goed spel voor jonge broekjes en oude heertjes die bang zijn om een duit te verliezen. Wij willen toonen, dat wij uit ander hout zijn gesneden en ons tot de waardige zonen van het Old England mogen rekenen. Komt allen naar de roulette waar de ware opwinding en vreugde van het spel wordt onderhouden. Rouge et Noir. Komt allen mee! Het spel gaat beginnen!”

Met een weidsch gebaar noodigde hij alle aanwezigen naar de speelzaal, waar de fraai

gebeeldhouwde stoelen om de speeltafel gerangschikt stonden en weldra was er geen plaats meer onbezet.

Niemand had de uitnoodiging van den president durven weerstaan en allen namen aan het spel deel.

Gedurende eenigen tijd was president Geisburn bankier, maar gaf later de bank over aan den Franschen graaf, de Bissonville.

Zoodra deze aan de roulette zat, verhoogden de spelers hunnen inzet, alsof ze dachten, dat ze bij hem meer kans hadden om te winnen.

Een enkelen speler gelukte het inderdaad ook, een tamelijk bedrag te winnen en het geluk was dan eens in het voordeel van den bankhouder en dan weer in dat van de spelers.

De kleinste inzet bedroeg vijf pond sterling, maar de meesten speelden veel hooger.

Charly Brand zag meer banknoten van vijf-honderd dan van tien pond.

Sommigen hadden reeds duizenden gewonnen en anderen reeds meer verloren.

De gemoederen werden hoe langer hoe meer verhit, de inzetten werden steeds hooger; alleen Brand bleef kalm en liet zich door niets medeslepen.

Het spel was reeds twee uren in vollen gang, toen president Geisburn naar Brand ging en tot hem zeide:

„Waarde Lord Aberdeen, ik zie, dat u zeer weinig deel neemt aan het spel. Als u er geen belang in stelt, ga dan met mij naar de conversatiezaal. Wij kunnen daar dan wat praten.”

„Integendeel, mijnheer de president,” antwoordde Brand, „het spel interesseert mij ten hoogste, maar —”

„Nu, waarde vriend, wat voor een maar? Waarom speelt ge dan niet mee?”

Charly Brand begon te lachen:

„Ik wil het bekennen, mijnheer de president, en u weet het ook reeds van mijn broeder, dat ik te Monte Carlo groote sommen verloren heb en nu begrijpt u wel dat ik thans over zeer weinig geld kan beschikken en aan

een spel met kleine inzetten ben ik niet gewend."

"Daarin hebt u gelijk," zei Geisburn. "Hoe hooger de inzet, hoe meer men kan winnen. Maar luister nu eens naar hetgeen ik u zeggen zal, of liever, volg mij eenige minuten naar een ander vertrek."

Zij bevonden zich weldra in een afzonderlijk vertrek en namen plaats.

Beiden staken een sigaret op.

"Ziet u, mylord," zoo begon Geisburn, "het is iets anders, als een onbekende, van wien men niet weet wie hij is, deelneemt aan ons spel. Ik heb het voorrecht, mijnheer uw broeder te kennen en te weten, dat ge tot een der invloedrijkste en vermogendste families behoort.

"Voor zulke aristocraten levert het geen bezwaar op, als zij een tijdlang weinig geld voorradig hebben."

"Daarin hebt u gelijk, mijnheer de president," antwoordde Brand. "Maar ik vind dien toestand onaangenaam; doch wat zal ik doen. Mijn broeder zal mij in den eersten tijd geen grooter crediet toestaan, en eerlijk gesproken — ik verlang dat ook niet van hem."

"Maar, mylord," merkte Geisburn lachend op, "u spreekt een beetje — zonder ondervinding. Ik voor mij zou het bijvoorbeeld als een bewijs van vriendschap beschouwen, als ik u voor eenigen tijd een som gelds mocht voorschieten. De terugbetaling komt later wel terecht."

"Dat zou zeer vriendschappelijk zijn," antwoordde Brand, "maar ik zou niet weten, op welke manier ik u dat bedrag zou terug kunnen betalen."

President Geisburn maakte een afwerende beweging met de hand.

"Laat ons daar niet over spreken! Het zou immers heel goed mogelijk kunnen zijn, dat u het bedrag hedennacht aan de roulettetafel weer wint."

Hij haalde zijn chèqueboek te voorschijn en schreef zoo haastig een chèque, alsof hij vreesde, dat de jonge Lord Aberdeen zich in het laatste oogenblik nog zou bedenken.

Hij gaf Brand de chèque en zeide:

"Ik heb de vrijheid genomen, u vijfduizend pond sterling te leenen, doe daar mede, wat u goeddunkt."

Hij belde; een bediende verscheen. De president gaf order, om den kassier van de Club te roepen.

Charly hield het papier besluiteloos in de hand.

"Het is een aanzienlijk bedrag, mijnheer de president!" zei hij met goed nagebootste verlegenheid.

President Geisburn antwoordde:

"Laat ons over zulk een kleinigheid niet spreken."

De kassier van de Club kwam binnen.

Geisburn wendde zich tot hem en zeide:

"Zijne Lordschap wenscht een chèque van vijfduizend pond uitbetaald te krijgen. Wees zoo goed de chèque te verzilveren."

De kassier maakte een buiging en nam de chèque van Brand aan.

Zoodra hij verdwenen was, stond de president op:

"U zult mij nu wel verontschuldigen, mylord. Mijne afwezigheid zou de aandacht kunnen trekken en ik wil niet, dat iemand iets bemerkt van onze privé-zaken. Blijf hier wachten totdat de kassier terugkomt. Nog eens, ik wensch u veel geluk. De ware speler speelt alleen met geleend geld."

Hij reikte Brand de hand en ging naar de speelzaal terug, terwijl hij zich niet kon inhouden in de handen te wrijven.

De Fransche graaf, die wel opgemerkt had, dat president Geisburn met Brand was weg geweest, keek genen scherp aan, toen hij weer aan de speeltafel kwam.

De Franschman begreep wel, wat er gebeurd was.

Tien minuten later kwam Brand weer aan de speeltafel terug.

Niemand dan de bankier lette daarop.

Hij begon dadelijk met een inzet van 500 pond zijn geluk te beproeven.

De knikker rolde en binnen korten tijd was het spel, waarbij het om hooge sommen ging, geëindigd. Onverschillig, alsof het waardeloos papier, in plaats van goud blik was, harkte de Franschman de gewonnen sommen naar zich toe en opnieuw zetten de aanwezigen groote bedragen op, om misschien bij het eerstvolgende spel alles terug te winnen, wat zij verloren hadden.

Ook Brand had verloren. Hij verdubbelde nu zijn inzet, en zette nu duizend in plaats van vijfhonderd pond.

Weer rolde de knikker; met onrustige oogen keken de spelers naar den loop daarvan; langzamer en langzamer rolde het knikkertje verder, nog een eindje verder en de roulette stond stil.

Brand had gewonnen.

Zijn inzet werd hem zeventvoudig terugbetaald.

Maar terwijl hij nog met de grootste koelbloedigheid de hem toegeschoven banknoten telde, zetten de anderen reeds nieuwe sommen op.

In het laatste oogenblik wierp Brand op no. zeven een banknoot van duizend pond sterling.

De knikker rolde opnieuw. En nu ontstond er voor den eersten keer van den avond een groote verbazing onder het gezelschap, want Brand had weer gewonnen.

President Geisburn en de Franschman wisselden blikken van verstandhouding. Op zooiets waren zij niet voorbereid; daarop hadden zij niet gerekend.

President Geisburn ging naar Brand en zeide:

„In uwe plaats zou ik nu een grooten slag wagen en trachten, de bank te laten springen.”

„Dat zal ik niet doen, mijnheer de president,” antwoordde Brand, „want ik heb in Monte Carlo geleerd, dat men met koelbloedigheid verder komt, dan op de manier, zooals u mij voorstelt.”

Hij zette nu wederom slechts duizend pond op; allen keken met spanning naar den knikker en toen het kleine ronde marmeren balletje eindelijk stil stond en de roulette nog even nadraaide bleek het, dat Fortuna aan Brand den rug had toegewend. Hij had verloren.

Brand, die precies wist hoe hij zich gedragen moest en voortreffelijk comédie speelde, gedroeg zich nu heel anders. Was hij bij het winnen volmaakt kalm gebleven, nu hij verloor deed hij alsof hij zich daardoor liet opwinden en maakte zich met grooten spoed gereed een hooger bedrag op te zetten om daardoor het geleden verlies weer in te halen.

Geisburn en de Bissonville ontging dit niet en beiden wisselden een blik van verstandhouding.

Maar zooals het gewoonlijk gaat, Fortuna had Brand voor goed den blanken rug toegewend en Brand moest het aanzien dat wederom een bedrag van 1000 pond sterling in de kas van den bankhouder verdween.

En zoo bleef het geruimen tijd voortgaan. Weliswaar won Brand een enkelen keer zijn inzet, maar van de drie keer verloor hij toch zeker twee keer.

De gevolgen bleven niet uit.

Door de snelheid van het spel, en omdat Charly Brand telkens duizend pond sterling opzette, die hij nu telkens verloor, was hij in een half uur tot op duizend pond sterling na zijn geld kwijt.

Nog eenmaal waagde hij deze duizend pond sterling en — had weer verloren.

Hij stond op, om de speelzaal te verlaten.

De president, die achter hem stond, duwde hem zacht weer op zijn stoel neer en vroeg:

„Waarom wilt u met het spel uitscheiden?”

„Om verklaarbare reden, mijnheer de president, ik heb niets meer om op te zetten,” antwoordde Brand.

„Neem een potlood, dit stukje papier, schrijf eenvoudig de som die u op wilt zetten, op een stuk papier en speel dan verder.”

Brand deed alsof hij zich liet overhalen en speelde door.

Verscheidene malen was het geluk hem nu weer gunstig. Ja, hij had eenmaal twaalf duizend pond sterling voor zich, en toch, toen hij bij het aanbreken van den morgen opstond, om naar huis te gaan, zeide bij zijn vertrek de kassier der Club tot hem:

„Vergeef mij uw Lordschap, dat ik u nog een oogenblik moet storen. Ik ontving op uw naam uit de speelchèques der speelzaal de som van acht-en-twintig duizend pond sterling.”

Met een lachend gezicht zeide Charly Brand:

„Wanneer wenscht u dat geld?”

De kassier maakte een buiging.

„Dit hangt geheel van uw Lordschap af, ik ben gewoon, dat de heeren der Club binnen drie dagen hun konto vereffenen.”

„Alright,” antwoordde Brand, „ik hoop reeds morgen de zaak te regelen.”

Hij wilde reeds de Club verlaten, toen een bediende hem achterna liep en zeide:

„Nog een oogenblik, uw Lordschap, ik heb nog een boodschap voor u van baron Geisburn. Hij laat u verzoeken, of hij u nog een oogenblik mag lastig vallen.”

Charly Brand keerde zich om en volgde den bediende, die hem naar het privé-bureau van Geisburn bracht.

„Verontschuldigd mij, mylord,” riep Geisburn, toen Charly Brand binnentrad, „dat ik nog eenige minuten aanspraak op uw tijd maak.”

„Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer de president,” zei Brand.

Charly Brand maakte zijn pels open, zette zijn cylinder op het schrijfbureau en ging zitten.

„U hebt hedennacht zeer ongelukkig gespeeld,” begon Geisburn.

Hij overhandigde Charly Brand zijn siga-

rettenkoker, en nadat ook hij een sigaret had opgestoken, zeide hij:

„Het bericht van den kassier, mylord, toont mij aan, dat u aan de kas acht-en-twintig duizend pond sterling debet bent.”

„Jawel, mijnheer de president,” antwoordde Brand. „U maakt zich waarschijnlijk reeds ongerust, hoe dit bedrag gedekt zal worden.”

„Om de waarheid te zeggen: ja mylord. Dat is volkomen juist.”

Brand knikte langzaam met het hoofd en zeide met een verholten glimlachje: „Ja, zoo gaat het in de wereld. Eerst haalt ge me er toe over om door te spelen en leent mij zelfs het benodigde geld, of liever dringt ge me een geleende som op met het gezegde dat de terugbetaling geen haast heeft, maar nauwelijks ben ik het geleende geld kwijt of ge maakt zich ongerust over de terugbetaling. Maar komaan, laat ik mij niet beklagen, ik had dit vooruit kunnen weten.

Ge behoeft u echter niet ongerust te maken. Ik zal mij uit de moeilijkheden weten te redden.

„Ik dacht er juist over na, toen ik naar beneden ging.”

„En wat is uw plan?” vroeg Geisburn.

„Dat is zeer eenvoudig,” lachte Brand. „Ik zal aan een van mijn nieuwe Clubvrienden morgen het adres van den een of anderen geldschieter vragen.”

„Een dergelijken raad wilde ik u juist aan de hand doen,” zei Geisburn, verlicht opademend. „De heeren in de Club doen reeds sedert verscheidene jaren zaken met een bankier, Sir George Rottkins genaamd. U moet er echter op voorbereid zijn, dat u tamelijk hooge rente zult moeten betalen. Ik wilde u nu voor dezen heer een aanbeveling medegeven, opdat u van hem de gevraagde som kunt bekomen. Ik zelf ben helaas niet in de gelegenheid, u zulk een aanzienlijk bedrag te kunnen leenen. Ik ben zelf op het oogenblik slecht bij kas.”

„Ik verzoek u, mijnheer de president,” hernam Brand nu, „om de zaak niet zoo tragisch op te nemen. In het uiterste geval is mijn broeder er nog, doch ik wil het voorkomen, om hem oogenblikkelijk lastig te vallen, daar ik hem mijn woord van eer heb gegeven, niet te spelen.”

„Juist, daarom vind ik het heel pijnlijk,” zei Geisburn met een arme-zondaars-gezicht, „dat ik de schuld draag, dat gij gespeeld hebt. Maar met den besten wil van de wereld kon ik niet vermoeden, dat ge zulke hooge

sommen zoudt verliezen. Maar het is al laat. Hier hebt ge mijn visitekaartje, dat ik reeds schreef, vóórdat ge naar hier kwaamt. Groet alstublieft uw broeder van mij. Wellicht is de godin van het spel u morgenavond gunstiger gezind. Goeden nacht, waarde Lord Charly Aberdeen!”

Brand nam het visitekaartje onverschillig aan, stak het in zijn portefeuille, gaf den heer, die tegenover hem zat een hand en verliet de club.

Te huis gekomen wachtte hem Raffles, die behagelijk bij den haard zat thee te drinken, te rooken en te lezen.

„Goeden avond, Charly!” riep hij hem tegemoet, „of beter gezegd: goeden morgen, ik hoop, dat je gisteravond eens goed hebt verloren.”

Brand begon hartelijk te lachen.

„Het is grappig!” riep hij uit. „Anders ergeren de menschen zich altijd, als ze aan de speeltafel verliezen, terwijl wij daarentegen ons verheugen, dat het mij gelukt is, een hooge som er bij in te boeten.”

„Ga zitten, Charly!” noodde Raffles. „Drink een kop thee, rook een van mijn voortreffelijke Egyptische sigaretten en kom wat tot je zelve na je geweldig verlies.”

Nadat Brand was gaan zitten, een kop thee had gedronken en een sigaret had gerookt, zei Raffles:

„En vertel nu eens, hoeveel geld je vanavond hebt verloren.”

„Allereerst vijfduizend pond sterling, die president Geisburn mij leende,” bekende Brand.

„Prachtig!” riep Raffles uit. „Die vijfduizend pond zal de oude schelm nooit meer te zien krijgen. Is dat alles?”

„Nee, Edward!” ging Brand voort. „Toen ik dat geld had verspeeld, heb ik op speelchèques wederom een som verloren en ben nu de club, naar mij de kassier vertelde, acht-en-twintig duizend pond sterling schuldig.”

Raffles stond op en maakte een diepe buiging.

„M'n compliment, Charly, je gedraagt je voortreffelijk. Je springt zelfs hooger dan ik gedacht had. En vertel me nu eens hoeveel van je contante geld je kwijt bent?”

Brand keek eenigszins verwonderd op en antwoordde:

„Geen cent, Edward. Ja, ik ben daar gek. Ik zal daar m'n lieve duiten aan die rooversbende verspelen! Nee, hoor, dan kan ik ze beter gebruiken. Ik heb m'n portemonnaie niet open-

gehad dan alleen om de eerste inzetten te betalen, maar zoodra ik af en toe wat met het geleende bedrag won, heb ik dat weer aangevuld. Ik geloof zelfs dat ik 111 pond meer heb dan toen ik begon."

Raffles begon hartelijk te lachen, klopte zijn vriend op den schouder en verklaarde toen met een ernstig gezicht, dat hij alle eer had van zijn instructies.

Nu boog Charly.

"Dank je voor je vleiende woorden, Edward. Je ziet, wat voor een geboren ongeluksvogel ik ben. Ik ben steeds vol angst, dat ik op zekeren dag hoofd-inspecteur Baxter in handen zal vallen."

"Maak je daaromtrent niet bezorgd," viel Raffles hem in de rede. "In dat zaakje heb ik ook nog een woordje mee te praten. Wat gebeurde er verder in de club?"

Brand haalde het visitekaartje te voorschijn, dat president Geisburn hem had gegeven.

"Toen ik de club wilde verlaten," aldus vertelde hij, "liet president Geisburn mij roepen. Hij zei mij allerlei dingen over mijn deveine en ried mij aan, bij een geldschietter het verloren geld op te nemen. Hier is het adres."

Raffles nam het kaartje en las:

Bankier Sir George Rottkins, Malborough Street 16.

Beste Vriend, wees zoo goed, bringer dezes, Lord Charles Aberdeen, uit een oogenblikkelijke geldverlegenheid te helpen.

Met besten groet,

ARTHUR GEISBURN.

baronet.

Een ironisch glimlachje trok over het gelaat van Raffles.

"Wel, beste Charly," zei hij, "nu hebben we dus den vos, met wien Geisburn samen zijn woekerwinstjes opstrijkt. Je gaat dus morgen dit heerschap opzoeken en je door hem het geld, de acht-en-twintigduizend pond, laten geven. Dan betaal je in de club je verplichtingen en speelt verder."

"Ik zie nog niet in, Edward, welk voordeel wij bij deze zaak zullen hebben," merkte Brand op.

"Een zeer groot voordeel, Charly," luidde het antwoord.

"Ik ben er nieuwsgierig naar," zei Brand.

Raffles blies dikke rookwolken naar het plafond en hernam:

"In de eerste plaats, Charly, zullen we die spitsboeven eens leelijk te pakken nemen, daar ze denken, dat ze van jou die geldsom terug krijgen. In de tweede plaats echter heb ik nog een ander zaakje met ze voor en zal hen zóó erg het vel over de ooren halen, dat ze hun zaakjes voorgoed zullen laten schieten en niet meer jongenlieden een strop om den hals zullen werpen, die deze onervaren menschen doet stikken."

"Dat zal me veel plezier doen, Edward," zei Brand nu, "voornamelijk, daar ik heden heb ontdekt, dat die Geisburn met een heel complot van vertrouwelingen in de club werkt, die feitelijk niets anders is dan een uitstekend gemaskeerd roovershol."

Raffles stond op.

"Het is vijf uur," zei hij, "we zullen nu gaan slapen en morgen de rest samen bespreken."

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraale lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De bankier.

Het was een vuil, donker lokaal, op een sombere binnenplaats gelegen, waarin bankier Sir George Rottkins als een spin in haar web, zijn kantoor had opgeslagen.

Hij hield er geen bediende op na, daar hij vreesde, dat deze zijn zaken zou kunnen verraden. Hij maakte zelfs alleen zijn bureau schoon.

Het liep tegen vijf uur in den middag, toen Charly Brand het slechts spaarzaam verlichte lokaal binnentrad.

Bankier Rottkins was reeds door Geisburn ingelicht en wist, dat Brand zou komen.

„Ik zou bankier Rottkins willen spreken,” zei Charly Brand tot den hem vreemden bankier.

„Dat ben ik zelf, mijnheer,” luidde het antwoord. „Wat verschaft mij de eer en het genoegen?”

Verbaasd en onderzoekend tegelijk, monsterde Brand den man en het totaal verwaarloosde vertrek, waar een somber schemerdonker heerschte.

„Mijn naam is lord Charles Aberdeen,” vervolgde Brand. „Ik kom met een aanbeveling van president Geisburn en moet u dit kaartje overhandigen.”

Hij gaf den bankier het visitekaartje, waarmee deze naar de op de schrijftafel staande petroleumlamp ging en het zorgvuldig las bij het schijnsel.

„Mag ik u verzoeken plaats te nemen?” zei hij thans tot Charly Brand en bood hem den naast de schrijftafel staanden stoel aan.

Nadat hij zelf ook was gaan zitten, sprak hij:

„Ik houd niet van veel woorden in zaken, lord Aberdeen. Hoe hoog is de som, die ge noodig hebt?”

„Acht en twintig duizend pond sterling,” luidde het antwoord.

„Een groote som, lord Aberdeen,” merkte Rottkins op. „Maar voor een aristocraat van zoo voorname familie als gij zijt, speelt dat natuurlijk geen rol. Voor hoe lang wenscht ge het geld?”

„Ik zou vóór alles uwe voorwaarden wel willen weten,” zei Brand.

„Ik ben uiterst coulant,” luidde het antwoord. „Zijn vier weken lang genoeg?”

„Zeker,” verklaarde Charly Brand. „Ik denk wel, u het geld binnen vier weken terug te kunnen betalen.”

„Je zoudt wel de eerste zijn, die dat deedt,” dacht de geldschieter. Luid sprak hij:

„Wees dan zoo goed, dezen wissel te onderteekenen.”

Hij reikte Charly Brand een oningevuld wisselformulier.

Een oogenblik aarzelde Charly, daar op het formulier geen bedrag stond aangegeven. Hij dacht bij zich zelve, dat de geldschieter daarmee waarschijnlijk een schurkenstreek op het oog had, daar hij in Charly Brand een jong en onervaren aristocraat meende voor zich te hebben.

Met vaste hand schreef Charly Brand zijn naam onder den wissel

Lord CHARLY ABERDEEN.

Met een vriendelijk lachje nam de schurk den geteekenden wissel en haalde toen uit zijn zak een oude portefeuille. Hij stak den wissel daarin, kreeg een chèqueboek, scheurde er een blad uit en vulde dat in tot een bedrag van acht en twintig duizend pond sterling.

Nadat de geldschieter hem de chèque overhandigd had, stond Charly Brand op.

Toen de gewaande Lord Aberdeen wilde vertrekken, zeide de woekeraar:

„Als uwe lordschap soms nog meer geld noodig heeft, dan ben ik gaarne tot uw dienst.”

„Dat hoop ik niet, mijnheer de bankier,” antwoordde Charly Brand; — „maar — als het noodig mocht zijn, dan zal ik mij uw woorden herinneren.”

„Goed. Dat zal voor mij een eer zijn,” zei Rottkins en geleidde met veel plichtplegingen zijn bezoeker naar de deur.

In de nabijheid van het huis wachtte Raffles op zijn vriend.

Hij ging met hem naar een restaurant en liet zich alles mededeelen wat zich bij Rottkins had afgespeeld.

„Dus een ongevulde wissel“, zei Raffles; „de schurk zal er natuurlijk op zijn minst een bedrag van veertigduizend pond sterling van maken. Deze zoogenaamde blanco wissels zijn de gevaarlijkste schuldbekentenissen; maar hij zal geen plezier beleven van zijn schurkenstreek. Hij is dezen keer gelukkig in verkeerde handen geraakt. Thans zal ik den hoofd-inspecteur van politie Baxter bericht zenden, opdat hij de geheimen van de Alabamaclub persoonlijk kan aanschouwen en aan de wereld kan toonen, dat het beter geweest was, dat hij metselaarsknecht, dan hoofd-inspecteur van politie te Londen was geworden. Want ik durf er wel tien pond tegen een shilling op verwedden, dat hij in de club niets zal ontdekken en alles in de beste orde zal vinden.“

Deze laatste woorden waren Brand niet erg naar den zin. Hij had er het land aan, dat

Raffles bijna steeds zij zijn avonturen de behoefte gevoelde om den hoofd-inspecteur van politie er bij te halen.

Hij wist wel, dat Baxter het buskruit niet uitgevonden had, maar hij wist toch ook, dat al was Baxter niet een van de intelligentste politie-mannen van Londen, deze toch een zekere routine in zijn werk bezat en buitendien beschikte over al de hulpmiddelen van de uitstekende organisatie die de Londensche politie nu eenmaal is. Daarom voorzag hij dan ook uit de aardigheid van Raffles om maar steeds zijn doodsvijand er bij te halen en zoodoende te plagen toch een voortdurend gevaar, dat vandaag of morgen wel eens mis zou kunnen loopen.

Hij wilde daarom Raffles nog trachten te bewegen dien man er buiten te houden, maar hij had daartoe geen gelegenheid.

Want Raffles was reeds aan de telefoon en liet zich met het hoofdbureau van politie verbinden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter in de club.

Inspecteur Baxter, die zich gedurende de laatste weken niet in het publiek vertoond had en wiens haar en baard weer aangegroeid waren, was juist van plan om zijn secretaris Marholm, de in Engeland beroemd geworden „vloo“, de laatste instructies te geven, toen de telefoon belde.

Hij nam het toestel op en meldde zich met de woorden:

„Halo! Hier hoofd-inspecteur van politie Baxter — met wien spreek ik?“

Nadat hij eenige oogenblikken naar de stem, die van het andere einde van den draad kwam, geluisterd had, hernam hij:

„Met wien zegt u... een lid van de Alabamaclub? — u bedoelt — dat daar valsch gespeeld wordt? — O zoo, — dus niet valsch gespeeld, alleen maar gespeeld. — Acht u het van belang, dat ik er heen ga? — Ja, wat moet ik er dan — woekerzaken ontdekken? — Ik zal er over nadenken. Hoe heet de president? — Baron Geisburn? — Ik dank u wel.“

Bij den naam Geisburn spitste de „vloo“ zijn ooren.

Toen de hoofd-inspecteur de telefoon weer aan den haak had opgehangen, zeide hij:

„Hoor eens, Marholm. Ik werd daar zoeven door een lid van de Alabamaclub, welke ik niet ken, er op attent gemaakt, dat in die club door den president en zijn vertrouwelingen woekerhandel gedreven wordt met jonge Engelsche aristocraten. Denk je, dat het de moeite waard is om dat te onderzoeken?“

„Ik hoorde zoeven een naam uitspreken, die mij interesseert, mijnheer de inspecteur,“ gaf de vloo ten antwoord.

„Welken naam?“ vroeg Baxter. „Je hebt toch eigenlijk niet het recht om mijn telefoongesprekken af te luisteren.“

„Dan zou ik mijn ooren moeten dichtstoppen, mijnheer de inspecteur,“ hernam Marholm, ijskoud.

„Praat nou geen onzin en zeg mij, welken naam je gehoord hebt,“ beval Baxter.

De „vloo“ had dit nu liever niet gezegd, doch antwoordde:

„Ik heb den naam Geisburn gehoord.“

„Dat klopt, zoo heet de de president van de

Alabamaclub. Ken je dien man?" vroeg Baxter.

"Zeker ken ik hem," luidde het antwoord. "Hij staat op mijn zwarte lijst. Hij behoort tot de Londensche schurken, tot die spitsboeven, op wie wij geen vat kunnen krijgen. Het zou een geluk zijn, als wij dien kerel eens in handen kregen. Probeer het, mijnheer de inspecteur. Misschien gelukt het u."

"Als hij waarlijk een misdadiger is," meende de Baxter verwaand, "dan zal ik hem wel in handen krijgen."

"De hoofdzaak is, mijnheer de inspecteur," raadde Marholm vertrouwelijk, "dat u zich niet moet laten verleiden om mede te spelen."

"Behoud je brutale opmerkingen maar voor je," snauwde Baxter. "Je slaat in den laatsten tijd weer een toon aan, die mij begint te vervelen."

"Verontschuldig mij, mijnheer de inspecteur," merkte de vlooi aan, "sedert uw laatste avontuur met Raffles hebt u mij het recht gegeven, u met raad bij te staan."

"Dat heb ik zeker in een zwak oogenblik gedaan en ontnem je dat recht nu," zei Baxter verstoord. "Ga nu aan je werk, want het is reeds tien minuten over den tijd, dat het bureau gesloten moest worden."

De hoofd-inspecteur van politie trok zijn pels aan, zette zijn hoed op en verliet het bureau.

Hij nam er niet eerst den tijd af, in een restaurant te gaan soupeeren, doch ging naar huis, trok zijn smoking aan en begaf zich naar de Alabamaclub.

Onder den naam van een zekeren koopman Hoppinks liet hij zich in het voor de gasten aanwezige vreemdelingenboek inschrijven en begaf zich naar de clubvertrekken.

Ook Brand was even te voren aangekomen. Hij ging eerst naar den kassier van de club en loste daar de chèque in, die Rottkins hem gegeven had.

Raffles was intusschen naar de andere zalen gegaan en was alleen gekomen om zich er van te overtuigen, of Baxter aanwezig was.

Zooals wij in het begin van dit hoofdstuk gezien hebben, was hij het geweest, die den hoofd-inspecteur door een telefonisch bericht op de hoogte had gebracht van de dingen die in de Alabamaclub voorvielen en hij wilde nu wel eens zien of Baxter zijn raad had opgevolgd of in den wind geslagen.

Want dit was bij dezen verwaanden politie-beambte nimmer vooruit te bepalen.

Tot zijn vreugde zag hij Baxter echter in-

derdaad verschijnen en toen hij dit geconstateerd had, vond hij het toch maar raadzaam om zoo spoedig mogelijk te verdwijnen, daar hij zich niet eens de moeite had gegeven om zich te vermommen, iets dat natuurlijk aanleiding zou kunnen geven tot een ontdekking van zijn persoon, waarop Raffles minder gesteld was.

Niet zoozeer omdat hij bang was, dat Baxter in staat zou zijn hem gevangen te nemen, zelfs al stond hij op een gegeven oogenblik vlak voor hem, dan wel omdat hierdoor de mogelijkheid zou kunnen ontstaan, dat zijn plannen in duigen zouden vallen.

En Raffles had het er nu eenmaal op gezet om den kerels van de Alabamaclub eens een gevoelige les te geven.

Zoodra hij daarom Baxter zag binnenkomen, verdween hij.

Toen Brand boven kwam, was Raffles reeds verdwenen.

Zeer wantrouwend keek president Geisburn den gewaanden koopman Hoppinks aan, toen hij zich aan Baxter voorstelde, en knoopte natuurlijk een gesprek met hem aan, om te vernemen waar hij zijn zaak had en of hij vermogend was.

Baxter slaagde er tamelijk goed in, den wantrouwendenden president van de club omtrent zijn persoon te misleiden.

Toen Brand den hoofd-inspecteur van politie met Geisburn te zamen in gesprek zag, was hij een oogenblik niets op zijn gemak. Doch dit ging spoedig weer voorbij en hij ging nu naar den president, om hem te begroeten.

Hoewel Baxter verscheidene keeren met Charly Brand te doen had gehad, kende hij hem toch niet, daar hij steeds vermomd tegenover hem was opgetreden.

"Ah! mijn beste Lord Charly Aberdeen," met deze woorden begroette hem de president en reikte hem met een vertrouwelijk lachje de hand, "het verheugt mij, u te zien. Sta mij toe, dat ik u tegelijkertijd een nieuwen gast, mr. Hoppinks voorstel."

Beide heeren maakten voor elkander een buiging, en Baxter kwam tot de overtuiging, dat hij reeds ergens in zijn leven de oogen van Lord Charly Aberdeen meer gezien had.

"Ik hoop, dat uw zaak heden in orde is gekomen," zeide Geisburn tot Charly Brand.

"Jawel, mijnheer de president," gaf Brand ten antwoord. "Dank zij uwe aanbeveling, heb ik de acht-en-twintig duizend pond sterling ontvangen."

Geisburn zette een gezicht, alsof hij zich

plotseling op de tong had gebeten. Hij fronste de wenkbrauwen. Hij had den jongen Lord gaarne naar den duivel gewenscht, omdat hij zoo onvoorzichtig was, over deze geldkwestie zoo openhartig in tegenwoordigheid van een vreemdeling te spreken.

President Geisburn echter had volkomen gerust kunnen zijn. De brave hoofd-inspecteur van politie stond er met open mond bij en bemerkte volstrekt niet, dat Brand hem de gebraden duiven in den mond liet vliegen.

Geisburn wilde echter de zaak op de een of andere manier verhalen en zeide:

„Ja, ja, mijn beste Lord Aberdeen, men doet niet iedereen dag zulke goede zaken, beurszaken moet men eerst leeren.”

Brand wilde het den hoofd-inspecteur nog gemakkelijker maken en antwoordde verwonderd:

„Een beurszaak, mijnheer de president? Daar begrijp ik niets van. . . . ik heb toch met Bankier Sir George Rottkins —” Geisburn pakte hem plotseling bij den arm en verhinderde hem, nog een enkel woord verder te spreken door uit te roepen:

„Ik weet het, ik weet het, mijn beste Lord Aberdeen, wees zoo goed mij nu naar mijn studeerkamer te vergezellen, ik heb nog iets met u te bespreken.”

Hij verontschuldigde zich tegenover Baxter en zeide:

„U neemt mij toch niet kwalijk mr. Hoppinks?”

Na deze woorden ging hij met Charly Brand heen.

Zij waren nauwelijks in zijn particulier vertrek, toen Geisburn zijne gewone beleefdheid uit het oog verloor en riep:

„Hoe kunt u zich nu in het bijzijn van een vreemdeling zoo openhartig over onze privé-gesprekken uitlaten, mylord? Bedenk toch eens, welk een onheil u daardoor kondt veroorzaken.”

Brand keek den president zeer verwonderd aan. Hij scheen er niets van te begrijpen en vroeg:

„Welk onheil bedoelt u, mijnheer de president?”

„Wel, luister dan eens,” antwoordde Geisburn, „men kan toch inderdaad niet weten, wat voor een soort mensch deze mr. Hoppinks is. Hij komt mij zeer verdacht voor. Hij heeft het viterlijk van een ambtenaar van politie.”

„Een ambtenaar van politie?” vroeg Brand kwasi-angstig.

„Welnu, ja,” bekende Geisburn, „het ge-

heele optreden van deze persoon — zonder eenige aanbeveling is hij in onze Club gekomen — ik durf er bepaald een weddenschap op aangaan, dat hij bij de politie behoort.”

„Wel, president Geisburn,” hernam Brand onnoozel, „wanneer deze Hoppinks inderdaad een beambte der politie is, begrijp ik, in weerwil daarvan niet, waarom ik in zijn tegenwoordigheid niet over mijn geldzaken zou kunnen spreken, ge stelt u waarlijk aan, alsof dat een misdaad was, en ik iets te vreezen had.”

Geisburn werd zenuwachtig. Hij kwam plotseling tot de overtuiging, dat hij zich door den jongen Engelschen Lord in de kaart had laten kijken.

„Welnu ja — welnu ja,” trachtte hij de zaak te bemantelen, „ik bedoel er volstrekt niet mede, dat deze of gene iets te vreezen heeft, noch u, noch ik — neen — neen — geen mensch heeft iets te vreezen, de zaken van den bankier Rottkins behoeven volstrekt het daglicht niet te schuwn.

„Doch, mijn beste Lord Aberdeen, deze soort menschen, deze politiebeamten, snuffelen in iedere zaak, al is zij ook nog zoo eerlijk.

„Vooral sedert Raffles Londen onveilig maakt, moeten juist wij, clubleden, tegenover vreemdelingen bijzonder voorzichtig zijn.”

„Jij schijnheilige huichelaar!” dacht Brand bij zichzelf en luid zei hij:

„Ja, maar, mijn waarde president, ge gelooft toch niet, dat deze Raffles bijgeval met den vreemdeling identiek is?”

Deze veronderstelling kwam Geisburn eveneens te dwaas voor, zoodat hij nu weer gerust gesteld was. Hij dacht in stilte:

„Deze Lord Charles Aberdeen heeft, zooals de meeste Engelsche aristocraten, een waterhoofd.”

„Wel neen,” begon hij luidkeels te lachen, „ik zeide u toch reeds, dat ik den vreemdeling voor een ambtenaar der politie houd.”

Brand vertoonde wederom een onnoozel gezicht.

„Een ambtenaar der politie, zegt u nu weer mijnheer de president, u bedoelt toch zoo juist, dat Raffles hier kon komen.”

„U begrijpt mij niet, Lord Aberdeen,” hernam Geisburn, „ik bedoel, dat wij clubmensen, sedert Raffles weder in Londen is, onder toezicht der ambtenaren van politie staan, omdat deze gentleman bij voorkeur in onze Londensche clubs vertoeft.”

„Ha zoo,” antwoordde Brand op gerekten

toon. „Nu begrijp ik het. Doch mijn hemel, dat is dan toch gevaarlijk. Dan kan men door dezen kerel, dien ambtenaar van politie, nog in verdenking komen, dat men wellicht Raffles is.”

„Wees maar gerust,” zei Geisburn en klopte hem vertrouwelijk op den schouder. „Men zal u niet voor Raffles aanzien.”

„Dat is juist niet zeer vleierend voor mij,” dacht Brand in stilte.

„Kijk eens,” ging president Geisburn voort, „Raffles zal nooit zoo onvoorzichtig zijn als u.”

„Het is mogelijk, mijnheer de president,” erkende Brand. „Ik kan daarover volstrekt niet oordeelen, daar ik hem niet ken.”

Geisburn maakte een afwerende beweging met de hand.

„Om Gods wil, mijn waarde Lord Aberdeen, tart den duivel niet. Het noodlot moge u er voor bewaren, om met Raffles kennis te maken.”

„Hebben wij nog iets te bespreken, mijnheer de president,” vroeg Brand nu, „ik wilde namelijk in de speelzaal mijn schulden betalen.”

„Zoo stipt?” schertste mr. Geisburn, „mag ik u een raad geven, mijn beste Lord Aberdeen?”

„Gaarne,” zei Brand.

„U hebt in uw portefeuille weer goeden voorraad,” aldus Geisburn. „Beproof, vóórdat ge uwe schulden betaalt, nogmaals uw geluk. Misschien gelukt het u hedenavond, het verlies van gisteren weer terug te winnen. Het zou mij namelijk zeer aangenaam zijn, van u de vijfduizend pond morgen in den loop van den dag terug te ontvangen, daar ik een aanzienlijk bedrag voor een beursspeculatie noodig heb.”

„U hebt gelijk, waarde heer president,” antwoordde Brand, „ik zal uw raad opvolgen, misschien gelukt het mij, het geld terug te winnen.”

„Mocht het u echter niet gelukken, mylord, ga dan gerust morgen naar bankier Rottkins, die zal u gaarne weder opnieuw geld geven.”

Na deze woorden scheidden zij van elkander, en Brand ging naar de speelzaal.

Daar was het spel reeds in vollen gang.

Ook Baxter zat aan de speeltafel en zette banknoten van tien pond op.

Eén blik overtuigde Brand, dat de hoofdinspecteur reeds verscheidene keeren moest gewonnen hebben, want voor Baxter lagen

vele banknoten en een klein hoopje goudstukken; zooveel geld bezat hij zelden.

Toen Brand zijn plaats aan de speeltafel had ingenomen, keken allen hem gespannen aan.

Volgens de gewoonte der spelers veronderstelden zij, dat de jonge Lord hedenavond met een goed gevulde portefeuille zich aan de speeltafel neerzette, om het verlies van den vorigen avond weer in te halen.

Allen wisten, dat het een heete strijd zou worden.

Ook de Franschman liet in de pauze, die door de komst van Brand plaats vond, een aanzienlijke hoeveelheid rollen goud en banknoten tegen zijn chèque van den kassier der club komen.

Beide partijen maakten zich zoo ongeveer tot den strijd gereed. Het ging: er op of er onder.

Baxter sperde zijn oogen wijd open, toen hij den geldvoorraad zag, dien de bankhouder had laten aanrukken.

Hij begreep ook, dat deze voorraad Brand gold, die door de heeren, die aan tafel zaten, eerbiedig met mylord werd aangesproken.

Nu begon het spel.

De Franschman riep in zijn moedertaal, volgens de regels van het spel:

„Messieurs faites votre jeu!”

Alle aanzittenden haastten zich aan dezen uitnoodigenden uitroep te voldoen en weldra rolden er een aantal goudstukken over de tafel, terwijl men rondom het geritsel van banknoten hoorde.

Met buitengewone kalmte haalde Brand uit zijn portefeuille een banknoot van duizend pond en legde die op de tafel.

Hij zette op dertien.

Baxter had in zijn gansche leven zulk een hoogen inzet op één cijfer niet gezien.

Hij schaamde er zich reeds over, om weer een banknoot van tien pond op te zetten.

Maar hij moest zich haasten, want de stem van den croupier of bankhouder weerklonk opnieuw en de woorden Messieurs faites votre jeu! Rien ne vas plus! herinnerde hem er aan, dat de tijd om in te zetten verstreken was. Hij zette zijn banknoot op rouge en was daarmee juist op tijd want onder doodsche stilte bracht de croupier de draaiende roulette op gang en weldra hoorde men het zachte getinkel van het marmeren knikkertje tegen de metalen vakjes in de roulette.

Aller oogen waren met aandacht op het springende en terugspringende knikkertje ge-

vestigd en die aandacht werd nog meer gespannen, toen eindelijk na enkele seconden de roulette langzamer en langzamer ging loopen en eindelijk het knikkertje kalm in een der hokjes bleef liggen. Het was rouge en zes.

Charly Brand had verloren.

Met dezelfde kalmte als Charly Brand zijn geld had ingezet, nam de bankhouder den inzet naar zich toe.

Een tweede spel begon.

Weer zette Brand een banknoot van duizend pond op.

En hij verloor opnieuw.

Baxter begon van opgewondenheid te transpireeren.

Hij had gaarne den waaghals het volgende bankbiljet van duizend pond ontnomen.

Toen Brand de veertiende banknoot van duizend pond verloren had, kon Baxter het van zenuwachtigheid niet langer uithouden. Met bevende vingers trommelde hij op de tafel, terwijl de oogen hem bijna uit hun kassen rolden, en zag nu, alsof het een geestverschijning was, dat Charly Brand vijfduizend pond sterling op de zeven zette.

Bijna ademloos staarde Baxter naar het opnieuw rollende knikkertje, en niet hij alleen, doch ook de meeste spelers keken met gespannen zenuwachtigheid naar den loop van het spel.

Daar weerklonk een Fransche vloek van de lippen van den Franschman. De knikker lag op de zeven. Hij moest Brand den inzet zevenmaal terugbetalen.

Hij wierp Brand vijf-en-dertig duizend pond sterling, voor het grootste gedeelte in bankbiljetten, voor het andere gedeelte in goud, toe.

Baxter wischte zich het zweet van het voorhoofd. Het spel had hem buitengewoon opgewonden.

Toen hoorde hij, dat Brand zeide:

„Ik verzoek om een kleine pauze, mijne heeren.”

Deze pauze was allen zeer welkom. De meesten spoedden zich naar het buffet om spoedig eenige glazen champagne te drinken, terwijl Charly Brand opstond en een sigaret rookte.

Intusschen liet hij zich door den kassier van de club zijn speelchèques van den vorigen avond brengen en loste die met acht-en-twintig duizend pond sterling in.

Hij deed dit zoo diskreet, in een afgelegen zijvertrek, dat niemand er iets van bemerkte.

Dit geld er afgetrokken, bezat hij nu een-en-twintig duizend pond.

Terwijl hij een tweede sigaret rookte, was de Franschman de Bissonville naar Geisburn gesnel en had dezen met een echt Franschen vloek van de déveine verteld, welke hij zoo-even gehad had.

Hij had niet veel tijd om zich bij Geisburn op te houden, die met Rottkins een conferentie over zaken had.

„Dat zou nog mooier zijn,” vloekte Geisburn, „als die groene jongen ons het geld uit den zak zou kloppen. Maar, hoor eens, graaf, er is hedenavond een vreemdeling in de Club.”

„Ik heb hem opgemerkt, baron. Hij zit aan de speeltafel,” luidde het antwoord van den graaf.

„Hoe hoog is zijn inzet?” vroeg Geisburn.

„Hij speelt telkens met tien pond,” antwoordde de Franschman.

„De kerel komt mij verdacht voor,” merkte Geisburn op. „Ik houd hem voor een geheim ambtenaar van de politie. Heeft hij gewonnen?”

„Jawel, Geisburn, hij heeft verscheidene malen gewonnen,” bekende de Bissonville.

„Goed — goed — houd den man in het oog,” vervolgde Geisburn. „Ga nu heen en tracht Lord Aberdeen het geld weer af te winnen.”

Hij was nauwelijks weg, of Geisburn sloeg met de vuist op de tafel en riep:

„Ik heb het tegendeel gewild, beste Rottkins. Ik gaf hem den raad, om niet eerst zijne schulden te betalen, en hoopte, hem daardoor voor altijd van streek te brengen. Ik veronderstelde, dat hij dit geld geheel en al zou verspelen.”

„De nacht is nog niet voorbij, beste Geisburn,” zeide Rottkins bedaard en trok voorzichtig aan zijn sigaar.

Intusschen had het spel in de benedenzalen weer een aanvang genomen.

Weder zette Brand de eene banknoot na de andere op en verloor. Bij de zesde hield hij op.

Baxter speelde al lang niet meer mede, doch smaakte een groot genoegen, om achter den stoel van den jongen, onversaagden speler te staan en toe te zien.

Weder stonden dikke zweetdruppels op Baxters voorhoofd, toen Charly Brand — Baxter telde iederen banknoot van duizend pond — achtduizend pond op de tien zette.

Onder ademloos zwijgen keken alle spelers naar het knikkertje dat in de draaiende rou-

lette sprong en huppelde als een klein rond wit beestje, dat zorgeloos en onkundig van de verwachtingen die men er aan stelde, nu eens bleef liggen en dan weer voorthuppelde tot het eindelijk als was het vermoeid van zijn gespeel in een der vakjes bedaard bleef liggen — een luid hal weerklonk, de Franschman vertrok zijn gezicht tot een waanzinnigen lach — de tien had gewonnen.

Charly Brand ontving niet minder dan tachtig duizend pond.

„Verontschuldig mij mijnheer,” riep de Franschman. „Ik heb hier niet zooveel geld meer. U hebt de bank laten springen.”

Van alle kanten wenschte men Charly Brand geluk, zelfs Baxter omhelsde hem half in zijn groote opgewondenheid en riep:

„Zeldzaam — zeldzaam — ik bewonder u, jongmensch. Ha — dat was een grootsch spel!”

Na eene pauze van vijftien minuten begon het spel opnieuw. De Franschman had uit de kas der Club nieuwen geldvoorraad ontvangen en het werd nu slechts een spel tusschen hem en Charly Brand.

Alle overigen keken toe.

Onverschillig verloor Charly Brand verscheidene malen drieduizend pond. Toen zette hij weer zesduizend pond op de dertien — met wijd opengesperde oogen staarde de Franschman naar de roulette — het liefste had hij haar met beide vuisten beetgepakt en op de tafel verbrijzeld — de dertien had gewonnen.

Acht-en-zeventig duizend pond sterling moest hij aan Brand uitbetalen.

Een ongehoord verlies, zoolang als de Alabamaclub bestond, nog niet voorgekomen.

De Franschman verklaarde zich niet meer in staat, ten gevolge van zenuwachtige opgewondenheid, om de bank verder te houden, en bood haar Brand aan.

Niemand uit het gezelschap bood zich echter aan, om tegen den gelukkige speler te spelen. Allen deinsden daarvoor terug.

Geisburn, die nog bij Rottkins zat, keek den Franschman aan, alsof hij een spook was, toen deze hem het resultaat van de gesprongen bank mededeelde.

Dit beteekende feitelijk voor hem het verlies van de helft van zijn vermogen.

De kassier van de club trad nu binnen en overhandigde Geisburn met een groet van Lord Charles Aberdeen de geleende vijfduizend pond en verzocht daarvoor eene kwitantie.

„Alle duivels uit de hel!” schreeuwde Geisburn, „de domste boeren hebben de grootste aardappels. Ik had alles eerder verwacht dan dit.”

Slechts Rottkins lachte vergenoegd in zich zelve en dacht aan den blancowissel, dien Lord Aberdeen naar alle waarschijnlijkheid zoo spoedig mogelijk bij hem zou lossen.

Dat zou dan een prachtige zaak zijn; een uitstekende zaak. Hij nam zich in stilte voor, om den blancowissel minstens de helft hooger te noteeren, dan de geleende som van Brand bedroeg.

Zeer tevreden ging hij van de Club naar huis.

Hij was met Brand de eenige, die na dezen avond in zijn humeur was.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bij den woekeraar.

Er was nog iemand, wien niet alleen het bijzondere geluk in het spel van Charly Brand verwondering baarde, doch dat zelfs zijne plannen in duigen wierp.

Dat was John Raffles.

Toen Charly Brand des morgens bij hem in de leeskamer kwam, waar hij den ganschen nacht gewacht had, legde deze, zonder een woord te zeggen, de eene banknoot van duizend pond na de andere op de tafel en riep:

„Mijn beste Edward, ik denk, dat je mij eerstdaags naar Monte Carlo zult zenden, om daar de bank te laten springen.“

„Je hebt bepaald bijzonder veel geluk gehad,“ erkende Raffles.

„Dit geld hier, Edward, is nog niet eens alles wat ik gewonnen heb. Ik heb mijne speel-schulden betaald en ook aan Geisburn de vijf-duizend pond teruggegeven. Dat is te zamen drie-en-dertig duizend pond.“

Nu begon Raffles luidkeels te lachen.

„Een zeldzame zaak. Je hebt niet alleen mijn plan totaal vernietigd, doch ook dat van Geisburn en deelgenooten.“

Door hun het geleende geld terug te betalen kan ik niet meer tegen hen optreden zooals ik mij dat voorgesteld had, maar dat is niet erg. Zij hebben hun gerechte straf reeds beet, doordat je hun zooveel geld afgewonnen hebt.

Er blijft nu nog alleen de woekeraar Rottkins over, waarmede ik mij wil bezighouden. De schade, die je Geisburn hedenavond door je winst berokkend hebt, zal hij niet zoo spoedig te boven komen.“

„Wanneer het geld, dat ik gewonnen heb, Geisburn toebehoort, dan zeker niet, Edward,“ zei Brand.

„Het behoort hem beslist toe!“ meende Raffles. „Want deze Club is niets meer, dan een door Geisburn gesticht en onderhouden speelhol. En wat ik nog vragen wilde, hoe heeft zich onze beste vriend Baxter aangesteld?“

„Uit angst voor mijn geld transpireerde hij zoo hevig van opgewondenheid, dat hem het zweet van het voorhoofd met groote druppels naar beneden stroomde.“

„Heeft hij niets opgemerkt?“ vroeg Raffles nog eens.

„Nee, Edward,“ luidde het antwoord van Brand. „Ik heb er mij gisteravond persoonlijk van kunnen overtuigen, dat hij inderdaad een geboren idioot is. Ik probeerde hem in tegenwoordigheid van Geisburn namelijk er van te overtuigen, dat ik bij Rottkins geld geleend had, doch het liet hem totaal onverschillig.“

„Dat heb ik juist gewenscht, Charly,“ zei Raffles, „en de pers zal hem zijn domheid, die hij in deze zaak weder zoo openlijk heeft getoond, weer zwart op wit gedrukt bewijzen. Doch nu zullen wij ons maar ter ruste begeven, om ons morgen met frisschen moed met mr. Rottkins bezig te houden.“

Toen zij des middags aan het ontbijt, dat eenigszins later dan anders plaats had, bij elkander kwamen, zeide Raffles:

„Beste Charly, je moet hedenavond niet naar de Club gaan, doch Rottkins opzoeken, om bij hem den wissel in te lossen.“

„Moet ik dat werkelijk doen?“ vroeg Brand met eenige verbazing.

„Jawel,“ antwoordde Raffles. „Je moet hem het geld met de door de wet daarvoor aangeduide rente tegen teruggave van je wissel terugbetalen.“

„Ik veronderstel echter, dat daar geen kans voor bestaat, omdat je niet met een fatsoenlijken geldschieter, maar met een woekeraar van het ergste soort te doen hebt. Ik geloof je bepaald te kunnen verzekeren, dat de kerel den wissel waarschijnlijk met een bedrag van vijftigduizend pond sterling heeft ingevuld.“

„Dat zou toch ongehoord zijn,“ riep Brand uit.

„Geenzins, Charly,“ verzekerde Raffles. „Die beulen, zooals men deze soort woekeraars noemt, beschouwen dit als iets dat van zelf spreekt.“

„En moet ik den wissel inlossen?“ vroeg Brand.

„Dan zou ik je met Baxter op één lijn stellen,“ lachte Raffles. „Nee, Charly! Jij zult hem er op attent maken, dat hij onmiddellijk het werkelijke bedrag van je moet aannemen,“

en indien hij dit weigert, neem dan een van mijn rieten stokken mee en sla hem voor mijn part bont en blauw."

"Hij zal om hulp roepen," meende Brand.

"Dat zal hij wel laten, Charly," lachte Raffles. "Hij weet zeer goed, dat hij de politie meer te vreezen heeft dan jou. Ik zal mij nu gaan kleeden, daar ik een notaris wil bezoeken. Ik zal het zoo inrichten, dat ik, gedurende den tijd dat je nog bij Rottkins bent, je daar eveneens ontmoet, om ook een beetje pret van de zaak te hebben. Wees zoo goed een oogenblik te wachten, en dan zullen wij te zamen het huis verlaten."

Er verliep een half uur, waarin Brand de courant las, toen lord Edward Lister, gekleed om uit te gaan, het vertrek binnenkwam.

Maar niemand, zelfs Brand niet, zou hem zoo herkend hebben. Raffles had van de gelegenheid gebruik gemaakt om zich niet alleen in andere kleeren te steken, maar had tevens zijn gelaat op de gewone wijze een totale verandering laten ondergaan. Hij had slechts een kwartier voor zijn kaptafel vertoefd en in dien tijd met zijn fleschjes met zalfjes en kleurwattertjes gewerkt hetgeen ten gevolge had dat hij in niets meer leek op den donkeren gentleman van zooveen doch een geheel ander uiterlijk vertoonde. En dit toch zonder dat hij van een der bekeerde doch ordinaire hulpmiddelen zooals daar zijn een baard en een snor of een pruik gebruik had gemaakt. Hij had zijn eigen gezicht gehouden, waaron geen valsche haardje prijkte, maar hij had dit zoodanig weten te camoufleren en veranderen, dat hij een geheel ander persoon geleeke.

"Zooals je mij hier ziet," zeide Raffles, "ben ik de acht-en-twintig-jarige Iersche graaf William Mc Intosch uit Dundee in Ierland. Opdat je weet, wie ik ben, zeg ik je, dat ik een tante heb van twee-en-zeventig-jarigen leeftijd, die mij tot universeel erfgenaam van haar vermogen benoemd heeft. Deze tante zal morgen het testament bij den notaris Beton aan het Strand en tegelijkertijd een bewijs van borgtocht voor mij onderteekenen, en jij moet morgen voor de oude tante spelen."

"Zoo lang ik niets met den hoofd-inspecteur van politie Baxter heb uit te staan, speel ik iedere rol, die je wenscht, Edward. Mijne wege ook die van een erf tante," antwoordde Brand lachend.

"Wel, kom dan mede," hernam Raffles. "Je moet eerst met mij naar den notaris gaan, en terwijl ik daar vertoef, naar Rottkins rijden. Daar zullen wij dan elkander ontmoeten."

"Ik zou nu nog gaarne willen weten, waarom je hier voor mister of liever voor graaf Mc Intosch uit Dundee in Ierland speelt?" vroeg Brand.

"Daar zal mr. Rottkins meer belang in stellen dan jij, mijn waarde Charly," zei Raffles geheimzinnig.

"Wanneer ik zijn bureau binnentreed, mag je door geen enkel woord verraden, dat je mij kent, en moet je mij met Rottkins alleen laten. Wacht dan op mij in de nabijheid van het huis, en wij kunnen dan den avond verder in het een of andere theater doorbrengen."

De beide vrienden scheidden van elkaar voor het huis van den notaris, en Brand reed naar den woekeraar.

Reeds sedert den middag wachtte Rottkins op Charly Brand.

Hij had na rijp beraad den wissel inderdaad met de som van vijftig duizend pond sterling ingevuld.

Met een innemend lachje ontving hij Brand en stak ondanks zijn gierigheid nog een lamp aan, opdat er wat meer licht zou zijn.

Brand, die weer naast het schrijfbureau had plaats genomen, rookte gedurende den tijd, dat de bankier met zijn voorbereidingen gereed zou zijn, daarna zeide hij:

"U zult waarschijnlijk wel weten, mr. Rottkins, wat de reden van mijne komst is."

"Maar dat spreekt van zelf, mijn beste lord Aberdeen," antwoordde Rottkins. "Ik maak u mijn compliment. U bent in tegenstelling van andere jongelui uit den voornamen Engelschen stand, die ik eveneens de eer heb tot mijne klanten te rekenen, bijzonder nauwgezet. Ik had u niet zoo spoedig verwacht."

"Wel, mr. Rottkins," hernam Brand. "Ik heb weinig tijd en verzoek u, mij den door u ontvangen wissel voor te leggen, opdat ik hem betaal."

Eenigszins aarzelend, doch met groote koelbloedigheid, die bij zijn zaak te pas kwam, kreeg Rottkins den wissel uit zijn borstzak en hield hem Brand zoo voor, dat deze helder en duidelijk de op den wissel vermelde geldsom van vijftigduizend pond sterling kon lezen.

Brand moest bij zich zelve lachen, hoe voorzichtig de woekeraar het papier vasthield. Hij scheen bevreesd te zijn, dat Brand hem het kostbare papier kon ontrukken.

Verscheidene seconden las Charly Brand schijnbaar ieder woord van den wissel.

Met goed gespeelde verbazing riep hij toen uit:

„Excuseer, mr. Rottkins, u schijnt zich vergist te hebben.”

„Ik mij vergissen, mijn waarde lord Aberdeen?” riep Rottkins met gehuichelde verwondering uit. „Ik mij vergissen? ! Een man van mijn jaren lange praktijk vergist zich niet zoo gemakkelijk.”

„Doch ik lees toch duidelijk de som van vijftigduizend pond sterling op den wissel,” hield Brand vol.

„Natuurlijk leest u die som,” zei Rottkins onnoozel.

Rottkins zeide dit met zulk een driestheid, dat het bijna indruk op Charly Brand maakte.

„Maar dat is een vergissing, mr. Rottkins,” zei hij eindelijk. „U gaf mij eenige dagen geleden acht-en-twintig duizend pond sterling en niet vijftig.”

„Neem mij niet kwalijk, lord Aberdeen,” hernam nu Rottkins. „U schijnt zich te vergissen. Ik gaf u gisteren een chèque van acht-en-twintig duizend pond sterling en overigens twee en twintig duizend pond in banknoten.”

Het gezicht van Brand werd nu rood van woede.

Dat was de grootste gauwdieverij, die nog ooit iemand tegenover hem had gepleegd.

„Ik geloof, dat ge krankzinnig zijt,” riep hij uit. „Ge schijnt het verstand verloren te hebben.”

„Geen beleedigingen”, riep Rottkins. „U schijnt een slecht geheugen te hebben, lord Aberdeen. Ik kan er te allen tijde een eed op doen, dat ik u dat geld gegeven heb.”

Nu verloor Brand zijn zelfbeheersching. Dat was toch te erg.

Hij nam zijn stok, die hij tegen den wand gezet had, een uitstekende stalen karwats, sprong op en riep:

„Ik zal je eens wat zeggen, schurk! Ik bied je acht en twintig duizend pond sterling en zes procent rente aan.”

„Ik denk er niet aan,” antwoordde de geldschieder op onverschilligen toon.

Brank keek op zijn horloge.

„Ik geef je twee minuten bedenktijd. Wanneer je dan geen besluit hebt genomen, dan krijg je niet alleen geen geld, maar dan zal ik je zoo afranselen, alsof je geen mensch, maar een jachthond waart.”

„Spaar die dreigementen!” riep Rottkins nu eensklaps uit. „Ik ben op dergelijke dingen voorbereid. Zie maar eens hier.”

Bliksemsnel haalde hij uit een der laden van zijn schrijfbureau een revolver te voorschijn en hield die Brand onder den neus.

„Zoodra u mij aangrijpt, lord Aberdeen, schiet ik u uit noodweer neder,” zei hij dreigend.

„Je bent een doortrapte schurk,” zei Brand. „Het was dom van mij, dat ik iets met je begonnen ben. Maar ik zal je eens wat anders zeggen. Je wist dat ik geen geld heb, en hebt mij toch crediet gegeven, omdat je dacht, dat mijn broeder, in geval van nood, mij helpen zou. Ik zal er nu voor zorgen, dat je geen shilling krijgt.”

Met een ironischen lach keek de woekeraar hem aan. Hij was niet bezorgd voor zijn geld, want hij begreep dat de familie van den lord het niet tot een proces zou laten komen.

Voorzichtig nam hij den wissel op en legde dien in zijn brandkast. Hij had juist de deur daarvan weer gesloten, toen er geklopt werd.

Op het „binnen” van Rottkins werd de deur geopend en Mc Intosch, Iersche graaf uit Dundee — John Raffles — kwam binnen.

Nadat deze zich voorgesteld had, bood Rottkins hem denzelfden stoel aan, waarop Brand gezeten had, en waar voornamen Engelschen menig angstig uur hadden doorgebracht.

Tot dusverre had nog geen der slachtoffers zich aan een proces tegen den woekeraar gewaagd.

Hij gevoelde zich zoo veilig, als ieder Engelschman, die op eerlijke manier zijn brood verdient.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer de graaf?” vroeg Rottkins kruiperig beleefd.

Het duurde eenige oogenblikken, vóórdat Raffles antwoordde, omdat hij, naar het scheen, een spraakgebrek had en eenigszins stotterde.

„Ik.... kik.... heb zaken met u te bespreken,” kwam er eindelijk uit. „Ik.... kik.... heb van een mijner vrienden gehoord, dat u geld uitleent.”

„Jawel, mijnheer de graaf,” knikte Rottkins.

„Ik.... kik.... heb een oude erftante, gravin Westmore, die thans te Londen is, om.... om.... door den notaris Beton haar testament te laten maken, waarin ik als de eenige erfgenaam zal genoemd worden. De eenige.... ziet.... ziet.... ziet u....

„Ik.... kik.... weet nog niet hoeveel haar bezittingen bedragen, maar, voor zoover ik.... kik.... er achter kon komen, bedragen zij eenige mil.... mil.... mil.... millioenen.

Nu zou ik gaarne een groote som geld willen leenen en daarvoor een gedeelte van de erfenis afstaan, terwijl mijn tante als borg wil optreden.

„Welke voorwaarden hebt u daarbij?”

„In de eerste plaats moet ik weten hoe oud uw tante is.”

„Twee-en-zeventig jaar,” zei Raffles, zonder blikken of blozen.

„Is zij ziekelijk?” vroeg de woekeraar.

„Dat mag ik niet beweren, maar heel sterk is zij ook niet,” gaf Raffles ten antwoord.

„Denkt u, dat zij wel negentig jaar oud kan worden?” vroeg Rottkins nieuwsgierig.

„Dat geloof ik niet,” lachte Lord Lister.

„Waarom gelooft u dat niet?” vroeg Rottkins. „Ik heb een dergelijk geval, het was met een voormalig scheepskapitein, die nu reeds honderd-en-een jaar oud geworden is.

„Aan diens neef heb ik voor negen jaren geld geleend en de duivel mag weten, hoe lang ik nu nog op mijn geld wachten moet.”

„Daarover kan ik... kik... niet oordeelen, mr. Rottkins,” hakkelde Raffles.

„Laat ons eens aannemen, dat zij honderd jaar oud werd en dat ik u heden geld leende,” stelde Rottkins voor. „U zoudt dan voor dit geld acht-en-twintig jaar lang rente moeten betalen.”

„Stel u maar gerust, zoo oud zal zij niet worden,” zei Raffles.

„Maar, mijnheer de graaf,” hernam Rottkins, „in het particuliere leven spreekt men wel eens zoo, maar bij geldzaken komt dat niet te pas. Bedenk ook eens, dat, wanneer ik u heden voor zoo'n langen tijd geld leende, ik daarmee dan geen andere zaken kan doen.

„U kunt dus wel begrijpen, dat ik, indien ik u heden een groot bedrag voorschiet, niet alleen hooge rente moet eischen, maar tevens een schadeloosstelling.”

„Dat begrijp ik en heb er ook niets tegen, sir Rottkins,” zei Raffles.

„Wel, dan komen wij reeds nader bij elkaar,” meende de woekeraar.

„Hoeveel geld hebt u nodig, mijnheer de graaf?” vroeg hij.

„Honderdduizend pond sterling,” zei Raffles met een stalen gezicht.

„Dat is een groot bedrag. Mag ik weten, waarvoor u dat nodig hebt?” vroeg Rottkins.

„Dat kan ik... kik... u wel zeggen,” antwoordde Raffles. „Ik ben van plan een reis

om de wereld te maken. Later, als ik... kik... de goederen van mijne tante in mijn bezit krijg, heb ik daar geen tijd voor.”

„Is het testament reeds gemaakt?” vroeg Rottkins.

„Ik... kik... heb u reeds gezegd, dat mijn tante thans te Londen is en dat het testament morgen bij haren notaris gereed gemaakt wordt,” antwoordde Raffles.

„Ik dank u wel,” antwoordde Rottkins. „Mag ik mij nog een vraag veroorloven? Hoe heet uwe tante?”

„Gravin van Westmore, graafschap Dundee in Ierland,” was het vlot gegeven antwoord.

Raffles kende eene oude dame die dezen naam droeg; zij was eene der oudste en rijkste grondbezitters in Ierland.

Rottkins noteerde den naam en vroeg nu nog:

„Hoe is het adres van uwe tante te Londen?”

„Mijne tante,” antwoordde Raffles met voorname houding, „is als voormalige hofdame van Koningin Victoria steeds de gast van den Koning. Zij woont in Buckingham palace.”

De woekeraar maakte, om den voornamen klant aangenaam te zijn, bij het noemen van het koninklijke paleis, een eerbiedige buiging.

„Ik zal zoo vrij zijn, mijnheer de graaf,” ging hij voort, „om, als u het toestaat, morgenmiddag om vijf uur met u naar den notaris te gaan, om het testament in te zien.

Daarna kunnen wij dadelijk onze zaken afdoen.”

Na deze woorden scheidden zij en de woekeraar begeleidde Raffles tot aan de deur van zijn bureau. Dit deed hij gewoonlijk alleen bij zijn voornaamste en beste klanten.

Niet ver van het huis trof de Groote Onbekende Charly Brand. Zij namen een auto en reden naar het Strand om een schouwburg te bezoeken.

Raffles vertelde onderwijl, wat hij bij den woekeraar bereikt had en Charly Brand deelde mede, hoe zijn avontuur met Rottkins was afgelopen.

Maar in de Alabama-club wachtte men dien avond tevergeefs op Lord Aberdeen.

Zelfs Baxter was er weer gekomen, in de hoop nieuwe sensatie te beleven bij het krankzinnig hooge spel van den jongen Engelschen Lord.

Maar de avond verliep kalm en Baxter, die

naar de speeltafel gegaan was, verloor eenige honderden ponden sterling.

Hij kreeg dus toch zijn emotie, al was het niet van de bedoelde soort.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden
In den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het testament.

Een Engelsche notaris heeft als rechterlijk ambtenaar dezelfde functie als in Denemarken.

Het was den volgenden voormiddag tegen elf uur, toen op den door den notaris vastgesteld tijd Raffles als graaf Mc Intosch met zijne oude, twee-en-zeventig-jarige tante en Mr. Rottkins bij den notaris verschenen.

De vermomming, die Raffles zijn boezemvriend Brand door zijn zalfjes en kleurwaterjes en een grijze pruik enz. had doen ondergaan, was een meesterwerk.

Zelfs het toilet kenmerkte zich door de eigenaardigheid van bejaarde dames. De japon was ouderwetsch, doch van kostbare stof vervaardigd.

Die japon was afkomstig van Raffles' tante, die deze op zestigjarigen leeftijd gedragen had. Hij had deze japon tot nu toe als gedachtenis bewaard. Ook de hoed, dien Charly Brand op zijn hoofd droeg, was van haar. Een groote sluier en zwarte handschoenen voltooiden het geheel.

Een uur lang had Charly Brand van Raffles onderricht gehad, hoe een bejaarde dame gewend is te spreken en zich te bewegen.

Toen kende Brand zijn rol tot in de perfectie. Hij liep en sprak zooals alleen deftige bejaarde dames doen, bedaard en een weinig sentimenteel en wel zoo volmaakt, dat Brand met een gerust hart zijn rol op een groot too-

neel had kunnen spelen en dan zeker een pluimpje in de pers in ontvangst had kunnen nemen.

Raffles was dan ook buitengewoon tevreden over het volbrengen van Charly's rol.

Met groote voorkomendheid ontving de notaris het gewaande voornamelijk bezoek en zorgde voor een gemakkelijken stoel, daarna begon hij de door de wet voorgeschreven vragen naar ouderdom, woonplaats en andere familieleden.

Met zachte en langzame stem beantwoordde Brand, zooals Raffles het hem geleerd had, de aan hem gerichte vragen en verklaarde twee-en-zeventig jaar oud, eigenares van het graafschap Westmore in Engeland en zonder verdere erfgenamen dan haar neef, den graaf Mc Intosch, te zijn.

Verder verklaarde zij, geen schulden te hebben en dat haar eigendom uit het slot Westmore met de daarbij behoorende landerijen, water en bosschen ter grootte van veertienduizend morgen bestond. Haar contante bezittingen bedroegen tweemaal honderd zeventigduizend pond, welk bedrag op de Bank van Engeland op haar naam gedeponneerd was.

Tot het meubilair van het slot behoorde een kostbare schilderijengalerij en dit vermaakte zij na haar dood aan haar geliefden neef, graaf Mc William Intosch.

De notaris had dit alles in het testament op-

genomen, het van zijn zegel voorzien en overhandigde het stuk ter onderteekening aan de gewaande gravin.

Hierbij beging hij de fout, waarop Raffles gerekend had.

Wegens den voornamen stand van zijn cliënte had hij namelijk vergeten naar haar legitimatie te vragen. Hij had daar trouwens ook geen reden voor, omdat hij niet wist met welk doel het testament gemaakt werd.

Met bevende hand onderteekende Charly Brand het document met den naam van Gravin Marie Westmore — Dundee in Ierland.

Zij haalde zelfs een zegelring, waarop een wapen gegraveerd was, te voorschijn, vroeg om lak en drukte haar wapen onder haar handteekening.

Daarna betaalde zij den notaris en verliet, geleund op den arm van haren gewaanden neef, het huis.

Voordat zij vertrok, had de notaris haar het bewijs van borgtocht laten teekenen.

Rottkins had in dien tusschentijd bij een informatie-bureau omtrent de gravin Westmore geïnformeerd en vernomen, dat zij inderdaad een der rijkste grondbezitsters van Ierland was.

Toen hij weer met Raffles in zijn bureau zat, zeide hij:

„Ik heb dezen morgen nog eens over onze zaken nagedacht en vermoed, dat u met een bedrag van honderdduizend pond niet uit komt en daarom bied ik u het dubbele bedrag aan.”

„Dat zou mij zeer aangenaam zijn,” zeide Raffles, „maar ik vrees dat mij de rente te hoog zal komen.”

„Wel neen, waarde graaf,” antwoordde de geldschieter huichelend. „Ik neem niet meer dan zes procent rente en buitendien eene vergoeding van tien procent. U moet mij voor het bedrag eenige wissels geven, die u ter betaling zullen aangeboden worden, na den dood van uwe tante.”

„Met deze voorwaarden neem ik genoegen,” antwoordde Raffles.

Haastig haalde de geldschieter eenige formulieren voor wissels te voorschijn, schoof ze met pen en inkt naar Raffles toe en zeide:

„Ik verzoek u om deze wissels te onderteekenen, om u niet te veel van uwen kostbaren tijd te berooven, zal ik later de bedragen wel invullen. Hier hebt u de chèque voor tweemaal honderdduizend pond sterling, betaalbaar bij de Bank van Engeland.”

Maar hij gaf de chèque niet eerder aan Raf-

fles, dan nadat deze de wissels, met den naam William Mc Intosch, onderteekend had.

Raffles stak de chèque thans bij zich, en nu had de geldschieter het plotseling zeer volhardig, beweerde dat hij nog andere zaken moest afdoen en gaf Raffles daardoor aanleiding om te vertrekken.

Hij was nauwelijks heengegaan of de woekeraar wreef zich in de handen, zijne oogen fonkelden als van een gier, die op haar buit aanvalt en hij dacht bij zich zelve:

„Dat is een goed zaakje. Voor twee maal honderd duizend pond krijg ik al de bezittingen van dien domoor in handen.

„De oningevulde wissels staan mij daar borg voor. Wacht maar, mijnheer de graaf. Ik durf later gerust bezweren, dat ik voor iederen wissel een millioen gegeven heb. Je grafelijke bezittingen raak je kwijt.”

Hij ging voor zijn schrijfbureau zitten en vulde ieder der wissels in met een bedrag van achtmaal honderd duizend pond.

Hij schreef deze bedragen neer met een hoogst aangenaam gevoel, want hij kon natuurlijk niet vermoeden dat hij door dezen kuil voor een ander te graven, er zelf zou invallen.

John Raffles verveelde zich.

Het was nu reeds de derde avond, dat hij alleen thuis was en dat zijn boezemvriend Brand zich in de Alabama-club bevond.

Het was eigenaardig, hoeveel John Raffles van zijn jongen vriend, dien hij verscheidene jaren geleden in een oogenblik van wanhoop had leeren kennen, hield.

Charly Brand had destijds een natuur, zooals alle jonge lieden, die in de Engelsche clubs verkeerden, waar gespeeld en gedronken wordt.

Hij had toen niet alleen zijn geheele vermogen verspeeld, maar tevens groote schulden gemaakt.

In dien tijd was het, dat John Raffles, als lid van de Windsorclub, langs de Holbeinstreet ging, om nog wat van de frissche lucht te genieten, alvorens naar huis en naar bed te gaan.

Van zijn jeugd af aan hield Raffles van zulke nachtelijke wandelingen.

Voor de deur van een kleine club, wier vensters hel verlicht waren, bleef hij een oogenblik in de Holbeinstreet staan en dacht er over na, aan wien dit gebouw wel zou toebehooren.

Terwijl hij daar nog stond, werd de deur

geopend en een jonge man, gekleed in smoking, zonder pels en cylinder, snelde er uit en rende als een krankzinnige, zonder Raffles te zien, voorbij.

Eenige honderden meters verder, waar de Holbeinstreet bij het Regentspark eindigt, pakte de ijzeren vuisten van den Grooten Onbekende hem beet en toen riep Raffles:

„Blijf staan, ongelukkige! Bega geen dwaasheden, die gij niet meer kunt goedmaken.”

„Laat mij los,” zuchtte de jonge man. „Wat geeft u het recht, mij vast te houden?”

„Menschenplicht, mijn vriend!” luidde het antwoord.

De jonge man trachtte zich uit de handen van Raffles los te rukken en als deze niet zulk een goed geoefende sportman geweest was, dan had hij hem misschien moeten loslaten.

De vreemdeling rukte en trok om zich te bevrijden, maar Raffles hield vast en begreep, dat hij vast moest blijven houden tot de krachten van den jongen man uitgeput zouden zijn.

Dit was dan ook na verloop van tijd het geval.

Eindelijk bood de vreemdeling geen tegenstand meer.

„Wees toch verstandig,” vermaande Raffles. „Ik heb niets kwaads met u voor en meen het waarschijnlijk beter, dan ge vermoedt.”

De vreemdeling liet zich door Raffles mede naar huis nemen en vertelde hem een alledaagsche geschiedenis van eereschuld en de onmogelijkheid, die te kunnen betalen.

Deze vreemdeling was niemand anders dan Charly Brand. Een jonge, knappe kop, een schrijver, die iets voor de toekomst beloofde.

Van dit oogenblik af aan bleef hij de vriend van Raffles, met een getrouwheid, zooals men zelden ziet.

Raffles dacht hierover na en maakte er zich in stilte een verwijt van, dat hij Charly Brand naar eene plaats had gebracht, waar hij eigenlijk nooit meer komen moest, want het was mogelijk, dat zijn zucht tot spelen weer boven kwam.

Peinzend liep Raffles door eenige vertrekken naar de muziekzaal, waar een prachtige vleugel stond.

Het maanlicht, dat door de geopende vensters scheen, gaf hem gelegenheid om zonder ander licht te spelen en weldra hoorde men de melodieën van zijn lievelings-componist Schubert. Hij speelde wel een half uur.

Daarna stond hij op, trok een donkere winterjas aan, zette een eenvoudigen, zwarten hoed op, om de straat op te gaan.

Hij ging naar zijn studeervertrek, opende het schrijfbureau en nam daaruit een handtaschje.

Het was een leeren taschje zooals de Londensche kooplieden gebruiken, maar de inhoud was geheel iets anders. Daarin bevond zich een dievenlantaarn, allerlei vijlen, haken, tangen, telegraafdraad en andere voorwerpen. Kortom, allerlei dingen zooals de Londensche inbrekers gewoonlijk bij zich hebben.

Met deze tasch onder den arm verliet Raffles de villa en slenterde langzaam naar de Malboristreet.

Hij ging daar tot aan het huis van den geldschietter Rottkins. Hij bleef een oogenblik staan, nam een sigaret en stak die langzaam op.

Hij deed dit, om zonder opzien te baren, het huis van Rottkins nauwkeurig te kunnen bekijken.

Zoodra het stil op straat geworden was, ging hij naar het huis toe, bekeek de deur een oogenblik, opende zijn tasch en nam daar een stalen haak uit.

Toen deze niet paste, probeerde hij een tweede en een derde en nu — sprong het slot open.

Raffles trad haastig naar binnen en sloot de deur weer dicht.

Hij liep met snelle, doch onhoorbare schreden over de binnenplaats en bleef voor de kantoordeur van den geldschietter staan.

Hij begon te lachen, toen hij een groot veiligheidsslot aan de deur zag.

„Ha,” dacht hij, „dat is de constructie van de firma Lankel en Zn. Nu, ik heb wel een sleutel, die daarop past.”

Hij opende de tasch weder, en haalde er een bos sleutels uit.

Het waren alle sleutels van zoogenaamde sloten, die voor dieven beveiligd waren.

Het kostte Raffles echter geen moeite, dit slot met zijn eigen sleutel te openen.

Weldra bevond hij zich in het kantoor van Rottkins.

Daar van de binnenplaats het licht eener lantaarn door het venster scheen, behoefde hij zich geen licht te verschaffen. Met de grootste kalmte doorzocht Raffles het kantoor en vond spoedig wat hij zocht, — de brandkast.

Maar het duurde wel een half uur, voor dat Raffles haar geopend had, omdat hij er niets aan beschadigen wilde. De geldschietter mocht niet zien, dat de kast geopend was.

Het waren slechts eenige kleine pakjes, die

Raffles uit de kast nam en nauwkeurig doorzocht.

Hij vond de wissels van den gewaanden graaf Mc Intosch en Raffles begon te lachen, toen hij de hooge bedragen van achtmaal honderdduizend pond sterling las, die de woekeraar er op geschreven had.

Hij vond ook nog andere wissels van jonge lieden uit de club.

Hij dacht er een oogenblik over na of hij deze wissels vernietigen, dan wel aan den woekeraar laten zou.

Hij besloot tot het laatste, want wat hij wilde had hij bereikt. Hij wilde er zich namelijk van overtuigen of de geldschietter reeds geld op de wissels had voorgeschoten.

Dat was het geval en bevredigd sloot Raffles de brandkast, zorgde er voor, dat er niet het geringste bewijs van zijne aanwezigheid in

het kantoor achterbleef, sloot de deur weer en liep over de binnenplaats weer naar het huis.

Op dit oogenblik werd de huisdeur geopend; een heer trad binnen en keek verwonderd naar Raffles; deze nam zijn hoed af en zeide:

„Gaat uw gang, ik zal de deur wel sluiten.”

Daardoor dacht de vreemdeling, dat Raffles een der bewoners van het huis en in het bezit van den huissleutel was.

Eenige uren daarna bevond Raffles zich weer in zijn studeervertrek; hij ging naar zijn bibliotheek, liet zich door zijn bediende thee brengen, nam een boek ter hand, begon te lezen en wachtte op de komst van Charly Brand.

Dit alles deed hij met een serene kalmte, alsof hij het allergeewoonste werk van de wereld had verricht.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Het gesloten speelhol.

Den volgenden middag loste Raffles onder den naam van den Ierschen graaf de chèque op de Bank van Engeland in.

Dat was den laatsten keer, dat men in Londen den stamelenden Ier te zien kreeg.

Denzelfden avond kwam Lord Edward Aberdeen alleen in de Alabamaclub en liet zich door een bediende bij den president Geisburn aandienen.

Juist was Sir George Rottkins bij hem.

Voordat Geisburn aan den bediende order gaf, om lord Aberdeen bij hem toe te laten, wendde hij zich tot Rottkins:

„Hoor eens, Rottkins,” zei hij, „het zou mij bijzonder aangenaam zijn, wanneer je bij het gesprek tegenwoordig zoudt willen zijn. Ik veronderstel namelijk, dat lord Edward Aberdeen wegens je zaak met zijn jongeren broeder mij komt opzoeken.”

„Hoor eens, Geisburn,” viel Rottkins daarop in, „je bedoelt zeker onze zaak? Je weet toch wel, dat ik met jou de winst deel. Overigens is het mij zeer aangenaam, wanneer ik den Lord eens spreken kon, want ik was juist

van plan, hem morgen over zijn broeder te onderhouden.”

Nu gaf Geisburn den bediende order, Lord Aberdeen bij hem toe te laten.

Met onverschillige gelaatstrekken verwachten deze beide schurken John Raffles.

Een aristocraat van top tot teen, trad John Raffles bij hen binnen, maakte een koele buiging en keek Geisburn vragend aan, toen hij hem Rottkins voorstelde.

Geisburn begreep dezen blik en zeide:

„Een goede vriend van mij, bankier Sir George Rottkins.”

Raffles boog trotsch met het hoofd en nam; zonder daartoe eerst uitgenoodigd te zijn, in een stoel plaats.

„Het is mij zeer aangenaam,” zeide hij, „u hier te ontmoeten, Sir George. Ik kom namelijk speciaal voor uw persoon tot Mr. Geisburn, den president van deze club.”

Hij legde den klemtoon op den burgerlijken titel, zoodat Geisburn het ontbreken van den baronetstitel als een beleediging beschouwde.

Hij wierp zijn dik hoofd in den nek en zeide:

„Neem mij niet kwalijk, lord Aberdeen, wanneer ik u op een kleine onjuistheid attent maak. Ik ontving een jaar geleden van den koning den titel van baronnet.”

„Dat weet ik,” antwoordde Raffles uit de hoogte, „Ik ben echter als Engelsche Lord gewend, alleen mijns gelijken bij hunnen titel aan te spreken.”

Deze slag was raak. De dikke clubpresident hapte als een karpers naar lucht, doch hij wachtte zich er wel voor er verder op in te gaan.

„Een zeer merkwaardige zaak,” sprak Raffles verder, „voert mij hierheen. Mijn jongere broeder deelde mij namelijk hedenmiddag mede, dat hij in deze club tot een spel zou verleid zijn, waardoor hij bij het begin reeds gedwongen was, een aanzienlijk bedrag van u op te nemen. Om deze schuld te betalen, bezocht hij door uwe aanbeveling, mr. Geisburn, dezen heer.”

Met een minachtende beweging met de hand wees Raffles naar den in de nabijheid der deur staanden Rottkins.

„De speelschuld, die mijn broeder in de club gemaakt had, was, indien ik mij niet vergis, acht-en-twintig duizend pond sterling. Klopt dat?”

„Dat kan ik u niet zeggen, lord Aberdeen,” antwoordde Geisburn. „Ik bekommer mij niet om de privaat-gesprekken van de leden der club.”

„Zooo — zooo,” knikte Raffles op langgerekten toon en met een ironisch lachje op de lippen.

„In de Alabama-club schijnt het merkwaardig toe te gaan.”

Nu stooft Geisburn op en riep wit van kwaadheid:

„Wilt u, Lord Aberdeen, de leden van de Alabamaclub beleedigen?”

„Ik wist niet, dat ik van de leden der club gesproken heb,” ging Raffles doodkalm voort. „Mijne opmerking betreft alleen het bestuur. Ik, bijvoorbeeld, mr. Geisburn, als tweede president van de Windsorclub, ben van alles stipt op de hoogte, wat in onze club omgaat.”

Hij keek Geisburn nu scherp aan, die bij deze woorden schrok en duidelijk de verborgen bedreiging hoorde.

„Doch laat ons nu verder over onze zaak spreken,” zei Raffles, „mijn broeder wilde gisteren dit geld aan uwen vriend, den bankier Rottkins, terug betalen.

Het was hem echter onmogelijk, daar deze heer namelijk met een ongeloofelijke onbeschaamdheid probeerde tegenover mijn broeder een misdaad te willen begaan.”

„Wat zegt hij daar?” schreeuwde Rottkins.

Raffles keek hem koel aan en riep:

„Houd jij je mond, gauwdief, totdat je iets gevraagd wordt.”

Rottkins werd zoo bleek als een lijk.

Met woedende oogen keek hij den Lord aan en riep:

„U zult mij daarover rekenschap voor het gerecht geven.”

„Zeer gaarne,” zei Raffles koeltjes, „en ik herhaal nogmaals, dat je een gauwdief zijt. Verder verklaar ik je, dat ik mijn broeder den raad gegeven heb, je geen shilling te betalen. Je hebt geweten, dat hij geen geld had en meende, dat ik voor mijn broeder zou betalen.

„Daarin hebt ge u vergist, Sir George Rottkins. Mijn broeder is reeds naar het buitenland vertrokken en zal in dienst bij het Indische leger gaan. Ik ben persoonlijk hier naar toe gekomen, om u ten eerste mede te deelen, dat ge van mij geen penning krijgt, en ten tweede, dat ge een dief zijt.”

Het liefste zou Rottkins zich op den Lord hebben geworpen, om hem dan met zijne vuisten te bewerken. Doch de flinke gestalte van Raffles deed hem van angst terugdeinzen.

Zonder de beide leden der club te groeten, verliet Raffles het vertrek en kort daarna de club.

Zoodra hij vertrokken was, begon Rottkins vreeselijk te vloeken, terwijl Geisburn in opgewondenn toestand door het vertrek liep.

„Wij zijn er ingeloopt. Wij zijn stom geweest,” riep hij uit. „Let eens op, Rottkins, de kerel betaalt geen shilling.”

„Brul niet zoo!” schreeuwde Rottkins en bemerkte niet, dat hij dit zelf deed. „Anders hooren de bedienden van de club nog iets.”

„Kom mij niet met drogredenen aan,” ging Geisburn voort. „Ik gaf je tienduizend pond, opdat je die aan den windhond, den jongen Aberdeen, zoudt leenen. Ik wil mijn tienduizend pond terug hebben!”

„Wij zullen ze wel terugkrijgen,” meende Rottkins.

„Kom, dat zijn holle phrasen,” zei Geisburn. „Jij hebt onze zaak met je hoogen eisch bedorven. Waarom heb je de acht-en-twintig duizend pond niet genomen en daarvoor een kwitantie gegeven. Wij kunnen niets doen! Kijk mij toch niet zoo onnoozel aan!”

„Je bent waarlijk niet goed bij het hoofd, Geisburn," beet Rottkins hem toe.

„Geen wonder," meende deze, „ik heb, sedert Lord Aberdeen in de club verschenen is, mijn geheele vermogen aan zijn broeder verloren."

„Je zult zeker weer nieuw kapitaal winnen," troostte Rottkins. „De club is een goede geldbron."

Geisburn ging op zijn stoel voor het schrijfbureau zitten en zuchtte onophoudelijk:

„Ik ben geruïneerd — ik ben geruïneerd. — Mijn geld — ik heb niet eens meer zooveel om hedenavond bankhouder te kunnen zijn."

Rottkins keek hem woedend aan, haalde zijn jas en hoed en zeide:

„Goddam, houd toch op met dat vreeselijk geklaag. Ik heb er nu genoeg van. Zoodra je weer kalm geworden bent, kun je bij mij komen."

Eenige oogenblikken later kwam de Franschman, graaf Bissonville, binnen.

„Wat wil je?" vroeg Geisburn.

Beleedigd door den toon, keek de gelukszoeker den president van de club aan en zei:

„Hoor eens, baron Geisburn, ik weet niet met welk recht u mij zoo aanspreekt. Ik kom zoeven van den kassier van de club, die mij mededeelt, dat ik mij heden voor geldzaken persoonlijk tot u moet wenden, omdat hij geen geld had."

„Ik ook niet!" riep Geisburn woest.

De gelukszoeker keek den president van de club een oogenblik strak aan, begon minachtend te lachen en verliet het vertrek.

Hij ging naar de speelzaal en deelde daar aan de voor de speeltafel zittende heeren mede:

„Mijne heeren! De kassier heeft verzuimd, geld van de bank te halen, omdat hij dacht, dat president Geisburn genoeg contanten voorradig had.

„Maar daar dit niet het geval is, verzoek ik u om hedenavond tot morgen chèques van de bank aan te nemen."

Al de heeren namen daarmede genoegen,

omdat niemand kon denken, dat de bank uitgeput was.

Des morgens had de gelukszoeker negenduizend pond aan contanten in den zak; hij had daarvoor speelchèques afgegeven, die hij eenvoudig met den naam Geisburn ondertekend had, tot een bedrag van achttienduizend pond.

Reeds twee uren daarna zat hij in den trein, die hem naar de stoomboot Dover—Calais bracht en toen de leden van de club den volgende avond bijeen waren, was hij reeds te Parijs en zat daar aan de zijde van zijn minnares in den schouwburg van Grand Guignol en amuseerde zich op kosten van de door hem bedrogen leden van de Alabamaclub.

De leden van de club echter verlangden van den bankier betaling hunner chèques; Geisburn werd door hen als het ware bestormd en zag zich genoodzaakt te verklaren, dat het hem teevertrouwd geld ten bedrage van twintig duizend pond sterling, door hem aan de bank verspeeld was.

Dat was ten minste een overwinning voor den hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Nauwelijks had deze gehoord wat er gebeurd was, of hij maakte zich bekend aan de leden van de club, toonde zijn ambtspenning en verklaarde den president Geisburn als zijn arrestant.

Nu ontstond er een vreeselijk tumult.

Niemand had dit verwacht.

Integendeel. De meeste leden van de club verlangden niet, dat het publiek gemaakt werd. Maar eenigen van hen, waaronder de plotseling verschenen Lord Edward Aberdeen, verklaarden ermee in te stemmen, dat Geisburn gearresteerd werd en beweerden dat zij wel getuigen wilden zijn.

Daardoor was de val van de Alabamaclub een feit geworden.

In opgeruimde stemming keerde Raffles dien avond naar huis terug en verheugde zich er over, dat het hem gelukt was, het speelhol van president Geisburn te doen sluiten.

TIENDE HOOFDSTUK.

Slot.

Nog dienzelfden nacht deelde Baxter den redacteuren der Londensche couranten de arrestatie en het sluiten der club mede.

Dat was nu eindelijk eens een zaak, waarmede hij lauweren kon oogsten.

Toen de „vloot“ den volgenden morgen in de tram naar het hoofdbureau van politie rijdend, de opzienbarende arrestatie door Baxter in de courant las, kon hij zijne oogen bijna niet vertrouwen.

Aan zoo iets had hij nooit kunnen gelooven.

Als een trotsche pauw ontving hem de hoofd-inspecteur van politie en zette een gezicht, alsof hij plotseling een Engelsche Lord was geworden.

„Je zult het zeker reeds gelezen hebben, Marholm,” riep hij de „vloot“ toe, zoodra deze binnenkwam. „Nu kun je eens zien wat het zeggen wil, een flink ambtenaar van politie te zijn. Toen jij reeds rustig slipt, was ik nog aan het werk”.

„Ik heb het reeds gelezen, mijnheer de inspecteur. Ik hoop alleen maar, dat u geen onschuldige gearresteerd hebt.”

„Daar is heelemaal geen sprake van, Marholm. Zulke vergissingen kunnen alleen jou overkomen”.

Denzelfden morgen ontving Rottkins, kort nadat hij de courant had gelezen, een brief van den volgenden inhoud:

„U zult wel gelezen hebben, dat uw vriend Geisburn achter slot en grendel zit. Het doet mij leed, dat ik het niet in mijn macht heb u ook in de gevangenis te brengen en daarom zult ge op eene andere manier gestraft worden. Ik heb de eer gehad, bij u eene gastvoorstelling te geven, en heb u als de Iersche graaf Mc Intosch, de ronde som van twee maal honderdduizend pond sterling afgenomen.

De wissels met mijne onderteekening kunt u in een lijstje zetten en voor geld laten zien.

JOHN RAFFLES”.

De woekeraar staarde als gehypnotiseerd op den brief.

Daarop schreeuwde hij van woede:

„Goddam, dat is onmogelijk. Evenals Geisburn zou ik dan geruineerd zijn. Ik bezit nog tienduizend pond. Al mijn geld heb ik in deze zaak gestoken. Onzin! Er is zeker iemand, die mij voor het lapje wil houden.”

Hij bezon zich eenige oogenblikken. Daarop kleepte hij zich spoedig aan, nam een auto en reed naar het koninklijke paleis om daar te informeren, of gravin Westmore daar gewoond had of er nog woonde.

Daar deelde men hem mede, dat de gravin Westmore sedert de laatste tien jaren niet meer te Londen geweest was.

Toen hij weer op straat kwam, had hij een gevoel, alsof de grond onder hem wegzonk.

Zijn knieën knikten. Hij nam weer een taxi om naar notaris Beton te gaan.

Deze hoorde hem verwonderd aan.

Hij moest erkennen, dat hij de gravin niet van naderbij kende en dat Raffles naar alle waarschijnlijkheid hem gebruikt had voor het uitvoeren van een truc tegen den geldschieter.

Half krankzinnig van woede reed Rottkins nu naar den hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Daar wilde het ongeluk, dat hij juist op het bureau kwam, toen men Geisburn bracht om verhoord te worden.

Nauwelijks had Geisburn hem gezien of hij zeide tot den hoofd-inspecteur van politie:

„Die man is de schuld van mijn ongeluk. Hij heeft het plan bedacht om de club op te richten en daardoor in de gelegenheid te komen, aan jonge aristocraten geld te leenen.”

Met bloedbeloopen oogen keek Rottkins hem aan en schreeuwde:

„Houd dien onzin maar voor je en hoor mij aan, mijnheer de inspecteur. Ik heb een klacht bij u in te dienen, want ik ben door Raffles voor tweemaal honderdduizend pond bedrogen”.

De naam Raffles was voldoende om alle aanwezigen te doen zwijgen.

Op dit oogenblik kwam een politieagent binnen, die vergezeld was van een loopjongen.

De hoofd-inspecteur had het land aan loopjongens, omdat zij hem meestal onaangename berichten van Raffles brachten.

Voordat de jongen nog iets zeggen kon, riep Baxter:

„Heb je een brief voor mij?”

„Yes, sir,” antwoordde de jongen.

„Dat schrift ken ik,” zei de „vlooi”, terwijl hij den brief aan den inspecteur overhandigde.

„Zwijg, totdat je gevraagd wordt,” snauwde Baxter.

Woedend trok Baxter hem den brief uit de hand.

Maar vóór dat hij den brief las, keek hij naar de handteekening.

Alsof een wesp hem gestoken had, zo werkte op hem de naam van John Raffles.

Hij ging zitten en begon te lezen:

„Waarde hoofd-inspecteur van politie!

Ik lees zoeven in de couranten, dat u een zekeren Geisburn gearresteerd hebt. Ik feliciteer u daarmee en geef u er kennis van, dat ik heb bijgedragen tot dit succes, want ik was het, die u getelefoneerd heeft en attent heeft gemaakt op de club.

Thans wil ik u opmerkzaam maken op een tweede geval, dat daarmee in verbinding staat.

Deze Geisburn heeft namelijk tezamen met een zekeren Rottkins een massa oplichtingen gepleegd. Hij was het, die Rottkins overgehaald heeft. U kunt u er van overtuigen door onmiddellijk een huiszoeking bij Rottkins te doen.

U zult daar een groot aantal wissels vinden.

Ook in deze zaak wensch ik u veel succes en zend u mijn groeten.

Als steeds uw

JOHN RAFFLES.”

Baxters gezicht straalde van genoegen, waarover de „vlooi” zeer verwonderd was. Hij kende het schrift en wist, dat de brief van Raffles was.

Een oogenblik overlegde Baxter, wat hij doen moest, toen riep hij de „vlooi” bij zich en liet dezen den brief lezen.

„Wat moet ik nu doen?” vroeg hij zacht.

„Voorloopig zwijgen,” antwoordde de secretaris fluisterend, zoodat niemand het verstaan kon.

Thans liet Baxter Geisburn en Rottkins weer bij zijn schrijfbureau komen.

„Wat hebt u mij mede te deelen?” vroeg hij aan laatstgenoemde.

„Ik ben door Raffles bedrogen,” klaagde Rottkins, „door Raffles, mijnheer de inspecteur. Die spitsboef is bij mij gekomen en heeft zich aan mij voorgesteld als graaf Mc Intosch, wiens oude tante, de gravin Westmore, hem tot eenig erfgenaam zou benoemd hebben.

„Ach, mijnheer de inspecteur, daardoor heb ik mijn vermogen verloren. Ik heb dit testament als echt beschouwd, ik heb het bij den notaris gelezen en geloofd dat gravin Westmore inderdaad bestaat — ook notaris Beton heeft dat geloofd.

„Op grond van dit testament heb ik dien spitsboef, dien oplichter Raffles, tweemaal honderdduizend pond sterling geleend.”

„Drommels!” zeide de „vlooi”, „daarmede zou ik ook geholpen zijn. Wilt u mij ook zoo veel voorschieten? Ik geloof, dat ik nog een ouden oom in Amerika heb.”

„Zwijg toch!” schreeuwde Baxter. „De man schijnt de waarheid te spreken.”

„Dat wil ik u wel bezweren,” jammerde de woekeraar.

„En nu denkt gij misschien,” zei Baxter spottend, „dat wij u de tweemaal honderdduizend pond sterling terug kunnen verschaffen? Hoe denkt u daaraan?”

„Hoe — hoe — zeer eenvoudig, mijnheer de inspecteur, u moet Raffles onmiddellijk arresteren!” stamelde Rottkins.

De „vlooi” begon hartelijk te lachen:

„Een prachtig idee, Raffles te arresteren!” riep hij uit.

„Marholm!” riep Baxter op dit oogenblik, „neem twee agenten en dezen man, Rottkins genaamd, mede, ga naar zijn bureau en breng alle papieren mede, die je daar vindt.”

Rottkins dacht in den grond te zullen zinken.

„Wat?!” schreeuwde hij, „wilt u mijn bureau laten doorzoeken?”

„Ja zeker,” antwoordde Baxter, „ik heb zoo juist een bericht ontvangen, dat men u er van verdenkt, een woekeraar te zijn.”

Het baatte Rottkins niet, dat hij zich verzetten wilde. De „vlooi” pakte hem beet, nam twee agenten mede en reed per auto naar het bureau van den woekeraar.

Een kwartier later had de „vloot" de wissels in handen, die de woekeraar, onderteekend door Mc Intosch, ingevuld had op achtmaal honderdduizend pond sterling.

Dat was zijn genadeslag.

Bij zijn aanklacht had hij zelf opgegeven, dat hij slechts tweemaal honderdduizend pond sterling aan Raffles betaald had; het bewijs, dat hij woekerde, lag dus voor de hand. Op iederen wissel waren achtmaal honderdduizend pond ingevuld. Er waren zes wissels, makende dus te zamen een bedrag van vier miljoen achtmaal honderdduizend pond sterling.

Dit alles begreep Marholm, die een echte speurneus was, volkomen en hij kon zich het genoeg niet ontzeggen, dit alles aan den woekeraar mede te deelen.

Deze was de wanhoop nabij. Hij jammerde en klaagde en smeekte Marholm hem zijn vrijheid terug te geven.

Maar Marholm lachte er wat om en prees hemelhoog Raffles, die er het zijne toe bijgedragen had dezen schurk zoo netjes te doen arresteren.

Toen Rottkins zag, dat smeecken en bidden hem niet hielp begon hij te schelden en uit te varen.

In het begin liet dit Marholm koud, maar toen hij beleedigend werd, riep hij een der pootigste agenten, die hem vergezelden bij zich en zei tot hem, dat hij den arrestant „stevig" bewaken moest.

Wat dit beteekende scheen de pootige bobby volkomen te begrijpen en hij kweet zich zoo goed van die taak, dat de woekeraar het niet waagde nog één woord te zeggen.

Nadat Marholm alle laatjes en kasten doorsnuffeld had en alles bijeen verzameld had wat hij maar kon vinden gaf hij bevel om naar het hoofdbureau van politie terug te gaan, nadat hij Rottkins nog de zoete hoop gegeven had met hem te verzekeren, dat hij en zijn vriend Geisburn waarschijnlijk wel voor eenige jaren de „kast zouden indraaien" om daarna te denken over het vele kwaad dat zij gesticht hadden.

Voordat zij het bureau verlieten, nam de „vloot" een groot vel papier en schreef daarop met blauw potlood:

GESLOTEN DOOR RAFFLES!

Dat plakte hij op de buitendeur en zette het stempel der politie er onder.

Reeds dienzelfden avond verkondigden de Londensche bladen de geheele geschiedenis, waarbij ook de hoofd-inspecteur van politie Baxter een woord van lof ontving. Duizenden gingen naar het bureau van den woekeraar, om het biljet te lezen, dat de „vloot" op de deur bevestigd had.

Des avonds zeide Baxter tot de vloot:

„Als Raffles mij niet altijd zoo vreeselijk gedupeerd had, dan zou hij toch een zeer net mensch zijn."

Lachend voegde de „vloot" er aan toe:

„En hij zou een juweeltje voor u zijn, als hij zich door u liet arresteren."

Daarop antwoordde Baxter alleen met een schouderophalen.

Als Raffles ter sprake kwam, kon hij gewoonlijk geen woorden vinden.

De volgende aflevering (Nr. 614) bevat.

Het Kerstfeest van den Meester-dief.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885